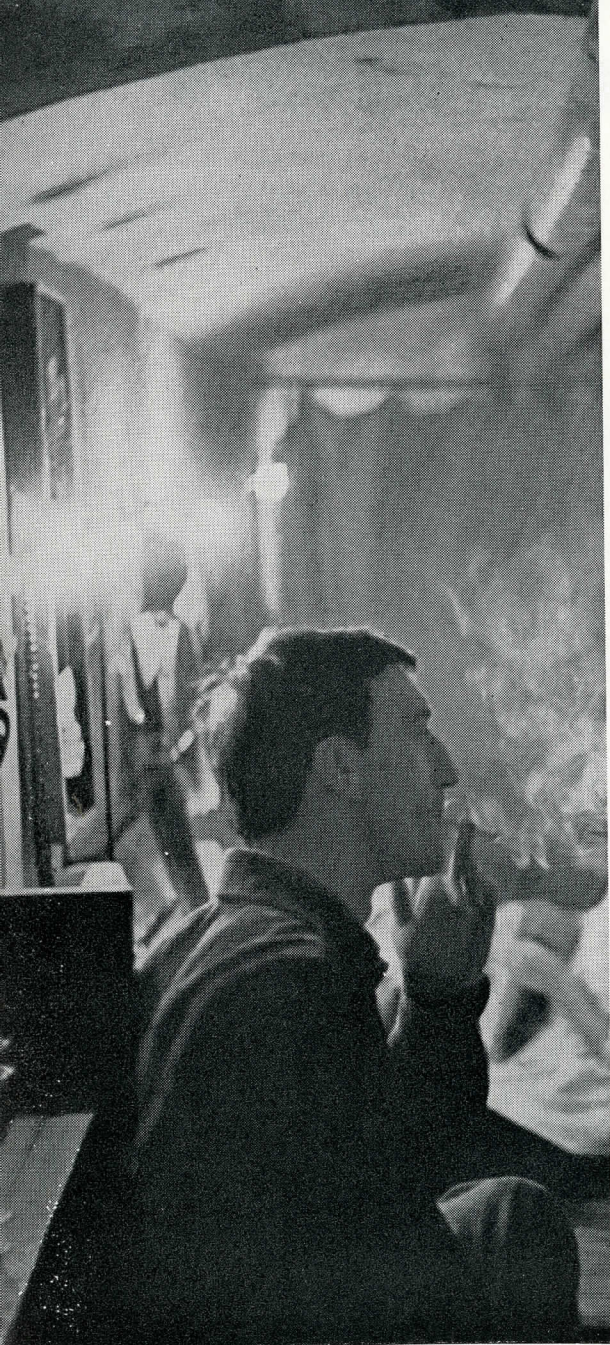

repertoár malé scény

R O Č N Í K 4 | 1 9 6 6 | Č Í S L O 3

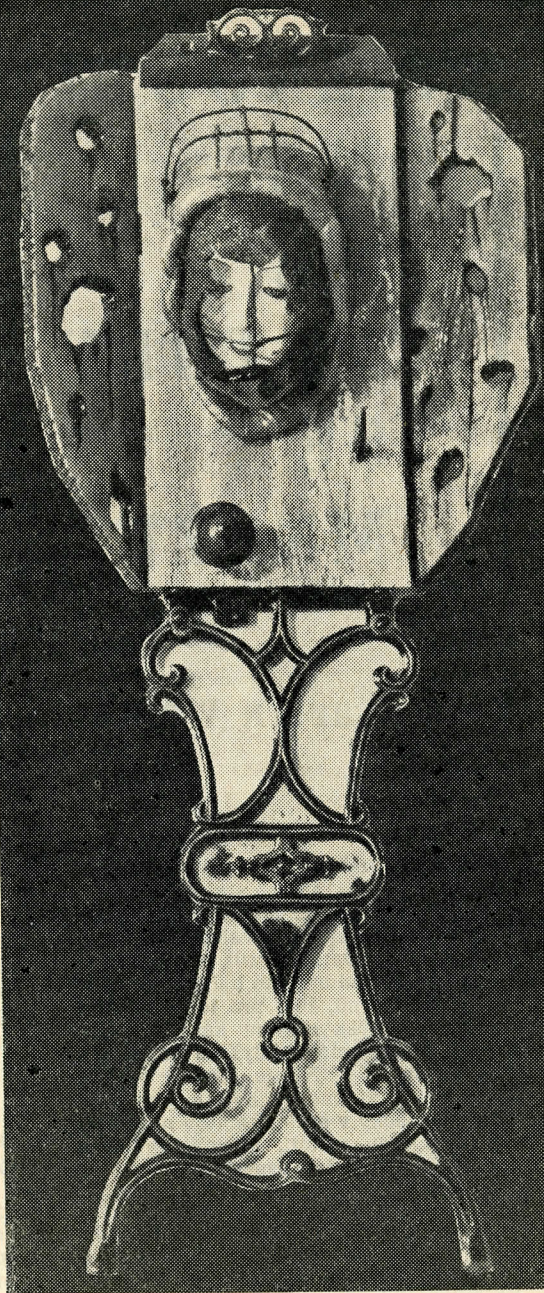
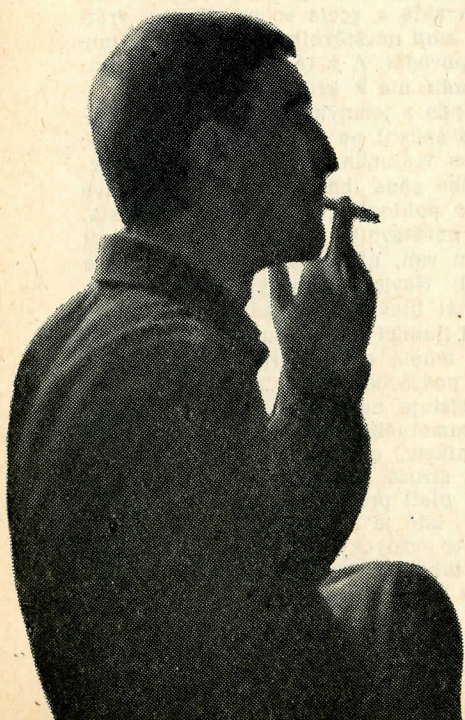
SM

LUBOMÍR

Na snímcích M. Tůmy
Lubomír Štěpán, z jehož tvorby
přinášíme v dnešním čísle ukázky.
— Vlevo Krotitelka papoušků,
vpravo Šermířka

ŠTĚPÁN

STÍŽNOSTI NA MÉ METODY SE MNOŽÍ

Martin Walser

Chyběla mi odvaha, ta odvaha, kterou člověk potřebuje, aby se stal kasařem, za bílého dne vnikl po lesklých dlaždicích do haly s okénky, ta odvaha mi chyběla, když mě vychovatelé nutili, abych si zvolil povolání. Rád bych se byl stal hajným; ale připadalo mi, že i pro toto povolání potřebuje člověk odvahy kasaře. Skoro pro všechna povolání, když se na ně podíváme blíže, potřebuje člověk odvahy muže, který vnikne do haly s přepážkami, drží všechny v šachu nabitou nebo častěji nenabitou pistolí, až má, co chce, který se pak ještě usměje a pozpátku náhle zmizí.

Konečně jsem se rozhodl stát se vrátným. A stal jsem se vrátným v továrně na hračky. Dovedu si představit, že mnoho mých kolegů z toho povolání zpychne, že ještě po úředních hodinách chodí po světě s chladnou tváří a rozsévají kolem sebe odmítavá gesta.

Já takový nebyl, i když jsem se snažil ze všech sil vykonávat svou službu přes den do jisté míry nemilosrdně. Od začátku jsem se ve své skleněné lóži cítil doma. Jenom jednou mi vysvětlili obsluhu knoflíků, jimiž jsem mohl otvírat svěšené mi dveře, a už jsem všechno pochopil; domácí telefonní seznam jsem znal z paměti, sotva jsem si ho jednou přečetl. Vůči prvním návštěvníkům jsem byl — to přiznávám — poněkud plachý; obával jsem se otázek, které nebudu umět zodpovědět, nebyl jsem si ještě jist, budu-li každou chvíli umět své informace formulovat tak, jak to návštěvník má právo očekávat. Vždyť jak snadno může vrátný ztroskotat! To přijdou do továrny páni nejvznešenější sorty, a vrátný neví, jestli je jeho představeným vhod přijmout zrovna toho nebo onoho pána. A každý v továrně věří, že je představeným vrátného. A on se musí zavděčit všem. On si někdo myslí, že vrátný nemusí víc než sáhnout po telefonu, zavolat do kanceláře a zeptat se, jestli je pan Tenaten vítán nebo ne. Ale ti v kanceláři jsou tak cimpřich, že je někdy uvede do strašlivého rozčilení už pouhé zavolání; a to seřvou vrátného po telefonu, že sotva zachová klid a nerozpláče se. To on nesmí, protože přece před ním, hlavu na skle a zcela soustředěn na vrátného, stojí návštěvník, kterému hned musí odpovědět. A v té odpovědi se nesmí prozradit nic z křiku, který dobře placený pán s jemnými nervy právě z kanceláře spustil na chudáka vrátného, ne, úkolem vrátného je ten zuřivý křik rozčileného pána ihned přeložit do úsměvu plného politování, do zdvořilého gesta, které návštěvníka tak potěší, že, vyjde li rovnou ven, už zapomene, že ho právě odmítli. Navíc musím ještě často velice zaklánět hlavu se sluchátkem, abych je zakryl tlumící podšívkou pláště, který visí za mnou, chci-li před návštěvníkem skrýt podrážděný hlas z kanceláře, neboť existuje nařízení nejvyššího vedení, totiž samotného majitele, že se s žádným zákazníkem, ať je to kdo chce, nesmí jednat stroze. Ačkoli toto nařízení ředitelství platí pro všechny, je to přece jen vrátný, kdo je má uvádět v život. Dělal jsem to vždycky s radostí, protože si právě tohoto nařízení cením více než nějakého jiného podnikového zákona.

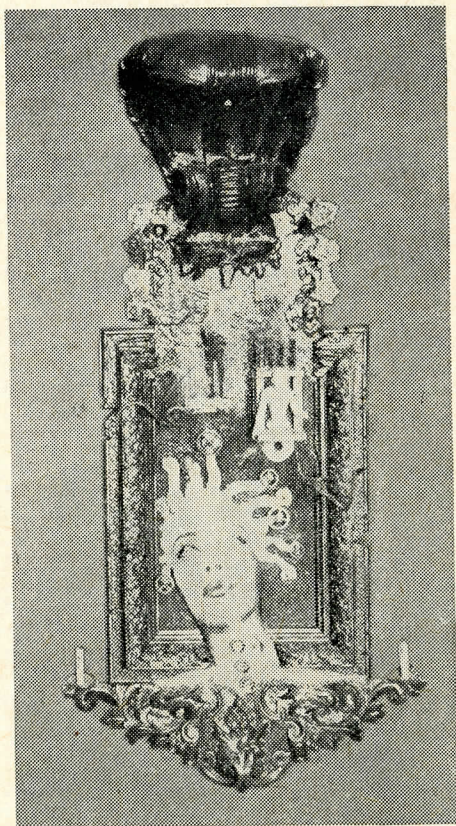
Proto jsem si navykl sahat po telefonu tak zřídka, jak je to jen možné. Zkoumám návštěvníky sám a rozhoduju, zda právem požadují, aby si směli promluvit s šéfem nákupu, s prokuristou, s vedoucím návrhového oddělení, s nájemkyní kantiny nebo dokonce s jedním z ředitelů nebo s personálním vedoucím.

Na začátku své činnosti jsem možná poslal leckoho příliš rychle pryč. Ale postupně jsem nabyl schopnosti ptát se nenápadně každého tak dlouho, ne snad jako nějaký detektiv, nebo vůbec čmúchal, docela mimochodem, v rámci pro nás skutečně osvěžující zábavy, ale přece jen se vši užitečnou podrobností, takže jsem na konci této rozpravy tak zevrubně informován o významu této návštěvy pro naši firmu, že mohu s dokonale klidným svědomím dojít k rozhodnutí, zda ji mám odmítnout nebo ne. Když však návštěvníka odmítnu — a většinu jich musím odmítnout —, umím ho během rozmluvy přesvědčit o tom, že by pro něho vůbec nemělo význam hovořit s pánem od naší firmy, u něhož jsem ho měl hlásit. Získal jsem si tolik znalostí ze všech oborů, které u nás jsou, že mohu přesně říci zástupci, který chce s vedoucím nákupu mluvit o dodávce bílého plechu, jestli jeho nabídka má vyhlídku na úspěch nebo ne. Stejně jsem se naučil uspokojovat protestující maloobchodníky, kteří chtějí mluvit s šéfem prodeje, nebo venkovany, kteří chtějí dodávat naší kantině, nebo bledničkové vynálezce, kteří chtějí v troj- až čtyřčlenných hroznech přepadat vedoucího našeho návrhového oddělení a vmluvit mu své nepoužitelné návrhy hraček, dokonce rozhodně hledící spisovatele a malíře, kteří se chtějí mstít našemu reklamnímu za četné odmítavé dopisy, se mi podařilo odvrátit od nejhoršího, ačkoli právě vynálezce a umělce — to zas musím příznat venkováním a obchodním cestujícím — je nejtěžší přesvědčit rozumnou řečí.

Tak tedy zastupuju — nemohu to jinak říci — všechny vedoucí pány našeho podniku ve vrátnici, a naše stále rychle stoupající obraty vděčí v neposlední řadě okolnosti, že chráním vedoucí osobnosti naší firmy — vždyť jsou ze všech nejzranitelnější — před obtížnými ná-

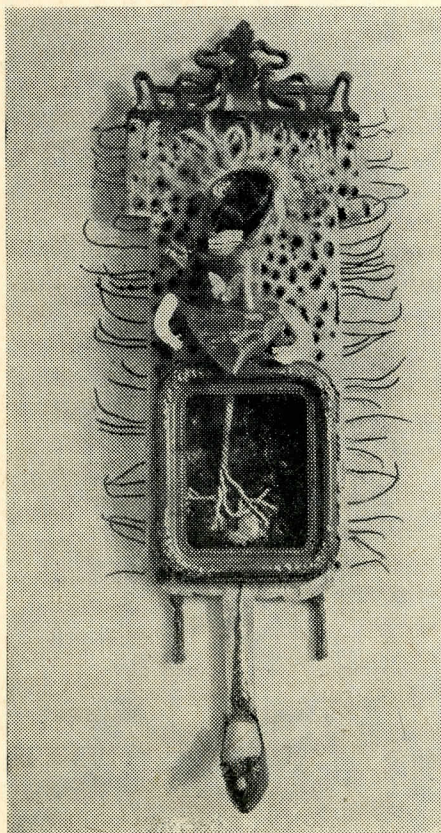
vštěvníky. Bohužel to právě tito pánové vůbec nepozorovali. Především tyto osobnosti nechápou, že potřebuju čas, abych jednotlivé návštěvníky skutečně a bez nejmenší strohosti přesvědčil o zbytečnosti jejich návštěvy. Rozvláčné hovory, které musím vést okénkem s tvrdšími návštěvníky, mají za následek, že už půl hodiny po začátku pracovní doby stojí před mým okénkem fronta, která se ustavičně prodlužuje. Ať už to bylo tak, že někdo z těch lidí byl tak nevychovaný, že využil nashromážděného lidstva a vklouzl neohlášen dovnitř, nebo tak, že některý z pánů vedoucích chtěl honem ven a ztratil tou frontou čekajících vteřinu času, rozhodně se v podniku množí

Několik dam dopoledne

stíznosti na metody, jichž užívám ve styku s návštěvníky. Že prý pracuju pomalu, příliš těžkopádně, ne dosti věcně... to musím poslouchat! Všechny tyto předhůzky a stíznosti jsou tak krátkozraké, dokazují tak málo znalosti mého povolání, že se vlastně vůbec nemohu bránit. Rád bych viděl, co by se stalo, kdybych odbavoval návštěvníky krátce a zhurta! To by byla hala sice ustavičně prázdná, ale na ředitelství by se telefony netrhly protesty, pověst firmy by utrpěla, obrat by klesl. Nařízení ředitelství, neodmítat překotně žádného návštěvníka, nebylo vydáno nadarmo. Nemohu ovšem běhat na ředitelství a prosit ředitele, aby zapal pusu těm, kdo si na mne stěžují.

Dáma s růží

Řekl by mi jednoduše, že musím dělat jedno, ale nezanedbat ani druhé. Jak mám ale návštěvníky zdvořile přesvědčit, že je firma nemůže přijmout, a přitom je odbavovat rychle? O tom, že někdo vyhrál na los, o tom ho přesvědčíte jednou větou. Ale přesvědčit někoho doopravdy, že jeho plech nebo zelenina pro firmu vůbec nepřicházejí v úvahu — a přesvědčit ho o tom tak, aby odcházel s chválou firmy na rtech — to at mi některý můj odpůrce ve dvou minutách předvede. Ale co mám dělat?

Fronta před mou lóží je denně delší; protože nyní znám nebezpečí, do něhož mě uvádí, jsem z ní neklidný, taky nejistý, má řeč už není tak plynulá jako dříve, potím se, koktám, potřebuju víc času než dříve, nedosahuju už té míry útěchy, které jsem dříve dosahoval v každém případě, už se mi stává, že na mne mnozí zahartusí, přibouchnou dveře a vyrazí ven ve zlosti, co mám dělat? Už to nemohu změnit. Musím konečně přiznat, proč tak podrobně zaznamenávám postup, jakým se dalo moje povolání: totiž abych se ospravedlnil, abych dosáhl pochopení alespoň někde mimo podnik, neboť na zítřek jsem pozván k personálnímu. Napřed jsem myslel, že jde pouze o napomenutí, o jakousi výstrahu. To už si nemyslím. Ve frontě, která stála večera před mým okénkem, byl jeden člověk, hrubián s ústy bez rtů, ten mě vyzval, abych ho ohlásil u personálního, že je pozván. Ptal jsem se, už jsem měl prst na kotouči telefonu, v jaké záležitosti že si přeje mluvit s personálním: uchází se prý o inzerované místo vrátného, povídá on.

Vytočil jsem číslo osobního oddělení hned napoprvé správně a ohlásil ho, ale ukazováček, kterým jsem to číslo vytáčil, jsem pak měl jak omrzlý.

Muž vešel, za půl hodiny se vesele vrátil. Dokonce si pohvizdoval. Díval jsem se za ním pln obdivu. Jeho odvahu bych tak měl mít, myslel jsem si. Nebo vůbec odvahu. Celou tu dobu jsem se trochu styděl, že jsem se stal jenom vrátným. Teď uznávám, že člověk dokonce i na to potřebuje odvahu kasaře. Tu odvahu, kterou sám v sobě pořád ještě marně hledám.

NEBEZ PEČNÝ POBYT

Martin Walser

Když jsem tenkrát dostal chuť lehnout si do postele, skutečně jsem nevěděl, kam to povede. Nebyl ještě večer. Nemohu taký říct, že jsem byl unaven. Jako vždycky stál jsem taky to odpoledne několik hodin u okna a díval se, jak se venku lidé plouží po ulicích. Jedni bydleli vlevo ode mne, druzí vpravo. Jiné rozlišování už nebylo možné. Jestli to bylo mýma očima nebo těmi lidmi, neumím říct ani dneska.

To odpoledne jsem se odvrátil od okna dřív než jindy a lehl jsem si, tak jak jsem byl, oblečený, na postel. Ruce mi padly natažené nalevo a napravo vedle mne a zůstaly ležet. Od té chvíle už jsem taky neprovedl ani nejmenší pohyb. Na začátku jsem si myslel, že to je únava, potom jsem si myslel, že mám takovou náladu, a že se mi toho chce, hrát si na nehybného. Zakrátko už jsem nemohl říct, jestli jsem zůstal ležet dobrovolně nebo jestli mě k tomu nutila nějaká nemoc nebo ještě něco horšího. Prostě jsem ležel. No ale život šel dál. Ne že bych byl musel vycházet z pokoje za zaměstnáním. Byl jsem přece zvyklý být v pokoji. Ale i na tom nejosamělejším člověku jsou dnes naloženy povinnosti, když chce žít dál. A kdo nechce žít dál?

Tak přišli napřed muži z ledárny: jako vždycky měli na rukou a na pažích navlečené velké červené gumové trubky a nesli bílé tyče ledu, které tiskli ke koženým zástěrám jako miminka, přišli ke

mně do pokoje a položili je na stůl. Pozdravili mě, shráblí peníze, které ležely na obvyklém místě, a opět odešli s omluvami, které mumlali odulými rty. Led ležel na stole a tál. Voda tekla malými stružkami prachem, který pokrýval podlahu.

Mrkající zaměstnanec elektrárny se zamýšleně zastavil před potůčky, když přišel pro peníze za plyn a za světlo. Tomu jsem se asi nikdy nezadal zvlášť důvěryhodný; a tenké špinavé potoky, které teď tekly pokojem, jako by potvrzovaly všechno, co si o mně po celá leta myslel za velikou pokladní knihou. Ale moje počítače byly v pořádku; plomby se leskly neporušený jeho zkoumavému pohledu vstříc a peníze mu ustavičně sjížděly se stolu do ruky dříve, než udělal účet. Neměl tedy vůbec důvod k stížnosti. A přece nepřátelsky vzdychal, když se otočil a zavíral za sebou dveře. To by se byl dříve neodvážil. Pravděpodobně si teď předseval vyčkat ještě do příštího měsíce, protože doufal, že do té doby se v mém pokoji nakupí přemíra důkazů pro jeho domněnky.

Pokud byl v pokoji, ani jsem se nepokusil pohnout ústy, ačkoli jsem cítil, že to musí urychlit můj konečný zánik, nechám-li bez zábran vystřelovat myšlenky, jaké chová. Proč jsem nepohnul ústy? Proč jsem neřekl ani slovo? Proč? Ta otázka mi tančila před očima a potom řekla, že přece není otázka, že je jenom úsměv, který se teď hned rozptýlí ke stropu, a už se nikdy neobjeví. To taky udělala. Najednou už tu nebyla, a já ležel opět docela klidně a zapomněl na hrozbu, kterou ve své tváři jenom stěží zadržoval výběřčí.

Ano, tak to bylo, tenkrát v první době mého ochromení. Že by se to mě tichle ležení dalo taky označit jako ochromení, to mě napadlo teprve později. Nikdy jsem toto vysvětlení zcela nepřijal. Ovšem vteřiny jsem se mu oddával jako blahodárné jistotě, názoru, že jsem ochromen a že takové těžké ochromení musí respektovat i svět. Když jsem se však nad světem zamyslel hlouběji, ihned jsem odmítl jevit se jako ochromený. Lidé druhu výběřčího by i od ochromeného vyžadovali měsíční platbu, třeba by na něm i vyžadovali, aby si vydělával jak medvěď tancem. Ale i kdyby svět neměl k dispozici tyto výběřčí, myslel jsem si, i pak bych

Černý anděl

nechtěl být poznán jako ochromený. Vždyť jsem ležel na posteli dobrovolně. Nemohl jsem se sice pohnout, ale sám, sám jsem si tam přece lehl. Ne že bych se zrovna rozhodl už se nehýbat, ale to přece já jsem se už nehýbal. Nebo jsem to nebyl já? V té době mnou pluly myšlenky jako mraky. Nemohl jsem jim zabránit, aby se neproměňovaly ve všechny možné tvary; taky v tvary, které mě ukrutně týraly, které mnou divoce proletovaly s pískotem a křikem a píchaly mě.

V těch dobách jsem ještě vítal, když se otvíraly dveře a přicházeli lidé.

Tak přišel starý muž s lstivým krásným obličejem, který předstíral, že mi jenom nese mléko. Mohl se odvolat na to, ten pokrytec, že je už léta mým dodava-

telem mléka. Jako kdyby už od jeho první návštěvy nebylo naprosto zřejmé, že mléko je pouze bílý nápoj v sériové lahvi, které mohl ve vteřině postavit do kouta a přejít poté ke svým vlastním obchodům. Když mě prvně zastihl na posteli, poskočily mu vrásky v obličejí tak radostným dojetím, že už je pak nedokázal spoutat. Pravděpodobně se o to už ani vůbec nepokoušel; proč by se teď ještě měl tvářit pokrytecky? Viděl jsem, jak mu z očí rostou nádeje a málem mu berou dech. Nedávno mi jazykem, který je v jeho bledém stařeckém obličejí ostatně zcela překvapivý a červený, olízl čelo, jako by chtěl vyzkoušet, jak chutná. Když zase zatáhl jazyk do obličjeje, vypadal velice spokojeně. Řekl: „Chcete, abych přivedl úředního lékaře?“

Ležel jsem tu a mlčel jsem. Opakoval svou otázku. Samozřejmě zbytečně. Ani na tuto nejnebezpečnější ze všech otázek bych nikdy neodpověděl, ani kdyby to ještě bylo možné. Tu se poprvé ukázalo, jakou zbraní může být, že tu tak tiše ležím. Ptal se znovu a znovu, jestli smí přivést úředního lékaře. Ptal se marně. Zlostně zakroužil ještě jednou jazykem po mém obličejí a potom sotva popadaje dech vyšel ze dveří. Jak často se mi ještě podaří ho takhle zahnat? Bude v budoucnu vždycy stačit mlčení, abych mu zabránil zajít k úřednímu lékaři?

Při příští návštěvě postavil do pokoje dvě láhve mléka, ačkoli ani jedna z lahví, které stály po podlaze, nebyla dotčena, neřku-li prázdná. Mléko se přirozeně dávno zkazilo a šířilo v místnosti nakyslý zápach. Stařec tančil po pokoji mezi lahvemi, počítal je, hledal je a tu a tam je posunul, aby byl nepořádek dokonalejší. Potom hledal, jako to dělal vždycky, v mých zásuvkách, až našel úhradu za přinesené mléko. Když nenašel hned hotové peníze, krámoval často dlouho ve skříni a hledal předměty a kusy oděvu, které by mu mohly stačit. Ale po každé, než odešel z pokoje, se dral ke mně, zkoumal jazykem a rukama můj obličej a ptal se, jestli smí přivést úředního lékaře. Mlčení, které vyvolávaly jeho otázky, uvádělo jeho obličej v zlostný pohyb. Aby se nezadusil, musel opět sotva dechu popadaje utíkat z pokoje.

Nebyl jsem pyšný. Nezapomínal jsem ani na chvíli, jak lehké bylo úplně mě zničit. To, co se tak dobře vedlo s tímto

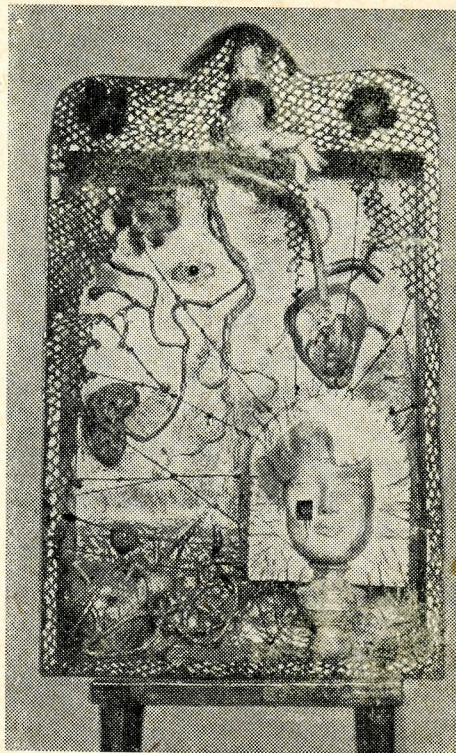
starcem, přes veškerou lstivost pošetilým, mohlo by mě uvrhnout do záhuby s některým jiným návštěvníkem.

Už podomní obchodníci se nedali tak snadno zahnat. Rozráželi dveře velikými koši a skříněmi a rozkládali zboží, kde jen našli místo. To, že jsem mlčel a nechával je, velice povzbuzovalo jejich obchodní zápal. To musí být zákazník, když tak klidně dovolí rozkládání i těch nejnevzhlednějších artiklů! Z tohoto pokoje odejdou veselí. Zde zřejmě zely potřeby, které daleko přesahovaly to, co se vládívá v koši ulicemi. Naděje, naděje!

Vyčítavé oči těchto nejzranitelnějších prodavačů se konečně od rozloženého zboží zvedaly ke mně a čekaly, že teď jediným pokynem ruky skoupím to všechno, co sem s mým němým souhlasem přinesli. Mlčení těžce stálo mezi námi. Později se oči, které na mne upřeně hleděly, začaly hýbat, a konečně se do mne zasekly v živé nenávisti. Pak se přidaly pěsti a jazyky. Podomní obchodníci se cítili podvedeni. Věřili, že padli za obět oplzlému lakomci, vydřiduchu, jaký nemá rovného.

Jak nebezpeční mi mohli být tito rozhořčení návštěvníci! Když jim mé počínání připadalo tak ukrutné a zákeřné, že mohli doufat prostřednictvím státní moci v odškodnění nebo přinejmenším v zadostičinění, pak by policie mohla za sebou přitáhnout ke dveřím přímo úředního lékaře. Ale zdálo se, že podomní obchodníci už při svém těžkém obchodování udělali tak špatné zkušenosti, že jejich zlost vůbec nehlédala tato pro mne nebezpečná východiska. Odškodňovali se pouze na předmětech z mého zařízení. Nikomu jsem to nepřál víc než jim. Ale co až můj pokoj bude prázdný? Jakou cestou se pak dá jejich hněv? A i když já tomuto nebezpečí uniknu, jak uniknu onomu, které mi denně vzniká z obyvatel tohoto domu?

Nikdy jsem s nimi nemluvil. Ale vždycky je dopalovalo, že jsem stál každé odpoledne několik hodin u okna a pozoroval. Vystupovali proti mně sborově a v temných domovních chodbách si podávali šeptaná poselství, která platila mně. Teď jim scházím. A než by si dali práci hledat nového protivníka, který je spojí, protivníka, o němž ještě ani nemohou vědět, jestli to s ním budou mít tak lehké jako se mnou, než by si dali tuhle práci, zkusí všechno, aby mě zas dostali k oknu

Růžová anatomie

jako viditelného protivníka, kterého potřebují. Když se to nepodaří — a to se jistě nepodaří —, pak se na mně budou mstít, protože jsem jako nepřítel unikl. Už škrabou venku na chodbě do zdí a nervózně škrtají zápalkami. Pravděpodobně jenom čekají, až se domácí zeptá po důvodu jejich neklidu, potom přece budou moci žádat zevrubné prozkoumání nejnovější nepravdivosti. A jak zasáhne domácí, je tu za dvě hodiny úřední lékař, a já jsem ztracen.

Ano, to si musím přiznat už teď, že úředního lékaře nezaženu ničím. Zatím se mi ještě dařilo zasouvat stezky, které by ho mohly přivést: stařec, který nosil mléko, byl pošetilý, tomu stačily drobné loupeže v mých zásuvkách; podomní obchodníci byli tak pokořeni, že se neod-

vážili rozhodného kroku; ale jak bude stát za dveřmi opět výběrčí, natáhne na kyslý vzduch nepořádku a s mrknutím zpozoruje, že je počítač ještě na starém místě, ačkoli plomba se neporušena leskne, jo pak ... potom by bylo samozřejmé, že se otočí a půjde k následujícímu počítači. Ale protože samozřejmosti se nikdy nedějí, vynajde v zpřeházených předmětech v mém pokoji vlákno a toho se už nepustí, dokud nezavine do pořádného klubka celý pokoj, a ten pak odnese přezkoušet do ordinace úředního lékaře.

A i kdybych ještě dokázal odmítnout tohoto výběrčího, kdo mi pak pomůže proti křiklavým hlasům mužů popelářů? Dvakrát týdně se to obrovské auto valí ulicí, dvakrát do týdne se ti mužové z mnoha stupátek vrhají do mého pokoje a chtějí vysvětlení, proč mám prázdné popelnice. Bojí se pravděpodobně, že budou mou vinou zbyteční, že jsem snad přemocný vynálezce, který rozpouští smětí v jinou podstatu. Zatím pokaždé nacházejí v mém pokoji předměty, kterými nřávají ve vzduchu a které mohou triumfálně vynést. Ale břemena už postupně jsou tak nepatrná, že to musí vypadat skoro směšně, když tihle rozložití muži vycházejí na ulici s mými prkénky a dělají, jako by měli nutnou práci. A k tomu si ještě zpívají! Co teprv, až se jednou jejich velká síla bude docela marně prohánět mým prázdným pokojem? Křičet budou, že to dolehne všem ulicemi až k úřednímu lékaři. Ale — to musím vidět už teď — to už nemůže dlouho trvat, a můj pokoj bude takhle vyprázdněn.

Ostatní nájemníci mezitím nosili sem a tam poselství, až konečně do toho taky zatáhli domácího. Pravděpodobně slyšel taky od zdejších obchodníků, že už nechodím na nákup. Dnes už to zkrátka tak chodí, že obchodníci rádi zadají úřední pátrání, když se jim ztratí zákazník. Ale domácí, který je ustavičně na cestách, se patrně ihned zavázal, že to vezme do ruky sám. Slyšel teď už dost. Ještě jednou projede nezvučně a rychle po zabradlí celým domem. Leckdy svou šilenou jízdu přeruší mezi dvěma poschodími, naslouchá do chodeb, slyší, co potřebuje, a rychle a bezpečně sklouzne dolů k domovním dveřím a už je na ulici.

Já to přece vím.

Úřední lékař mu s rozepjatýma rukama vyjde naproti až ke dveřím ordinace, po-

děkuje mu s rozevřenými ústy, která odhalují zlaté zuby, a řekne, že o tom případu už dávno ví, ale že smí přijít teprve, když se pro něho přijde.

To že se tím děje, prohlásí s velikým slavnostním gestem můj domácí. Na cestě sem budou muset střídavě zdržovat jeden druhého, aby moc neletěli a neudýchali se. Úřední lékař vstoupí, pravou ruku ustaraně položenou na tmavém plnovousu, jak slychal, že to dělal Robert Koch. Domácí však zůstane stát u dveří, jako by byl velice překvapen, že mě vidí ležet.

Ale já už nebudu mít čas všimát si domácího, protože můj temný nepřítel už mezitím po mně vztáhne ruku.

Všechny jsem mohl zmást a oklamat a zadržet tím, že tu tak tiše ležím. Stačila jím malá kořist z mého pokoje. A kdyby jen můj pokoj byl tak nevyčerpateľný jako moje vůle tiše v něm ležet, pak by můj mlčící pobyt nikdy nemusel skončit; za předpokladu, že by se mi taky podařilo ujít úřednímu lékaři. Víím, že se mi to nepodařilo, že hned vejde, a víím, že mi nebude trpět, abych tu tak tiše ležel. Do konce i já sám jsem se vzdal snahy vysvětlit, proč tu tiše setrvávám na posteli. Vzal jsem na sebe všechna muka tohoto nejistého ležení. Zardousil jsem nakonec v sobě i otázky. Už jsem tu jenom ležel a byl potichu.

Ale co je to úřednímu lékaři? Bude tu stát a sahá po mé ruce, a pak se nakloní nížko nade mne, zvědavě vezme do ruky moje oko a konečně se na mne obrátí s otázkou, které jsem se chtěl vyhnout. Zeptá se: „Přiznáváte, že jste mrtev?“

Snad, ne, jistě mu mé pokusy byly odporné. Potom řekne: „Tak přece příznějte, že jste mrtev!“

„Ano, umřel jsem z vás,“ odpovím, abych mu dal znát, jak drze zničil veliký pokus. Do toho posledního slova, které se mi teď musí podařit, chci vložit všechnu nenávisť, všechnu nenávisť, kterou si zaslouží ničitel tak nekonečného podniku.

Přeložila Jitka Bodláková

© Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main
— název originálu: *Ein Flugzeug über dem Haus und andere Geschichten*

Ján Stacho

POEOVNÍK

Ó, čiže chvíľu pred údivom.
Veď nad hlavou mu tiahne besný pes.
Cengajú hviezdy v mračne sivom.
A na skle mrazu kypí mliečny les.

Kľaká si, v slzách ostrie brúsi.
Rozkladá vatru, začína sa chvieť.
Tak zúri k výškam: Divé husi
striasť musia z krídel bledomodrý let.

A v tráve vo väzení sriene
od vatry k lesu čiha jeho tieň:
Vyslieďť krídlo poranené,
svišťanie k zemi čuť a trpieť preň.

Vystrelil. V mraku hviezda zvoní.
Smršť peria. Sneží. Sane, strapec
hláv.

A zvonce. Lútosť. Dupot koní.
Divá hus padá za výkriku tráv.

Tak padá anjel poranený.
Do ohňa padaj, panna slobodná.
Potom sa vatra na ker mení.
Krv šípok. Žena skáče do ohňa.

Hans Arp: Na jedné noze. Uvádí brněnské Divadlo poezie X 67

Ján Stacho

★ ★ ★

JOZEFOVI MIHALKOVIČOVI

Priatelia z detstva dopili štyri fľaše.
Za oknom praskol hrom.
Ráno som vyšiel, zelené sklíčka
našiel,
rozbitý sklený strom.

Do hája smútku,
do hája smútku,
do hája zo skla.

Vo fľaši potom jesenný vietor svištal.
Hral tklivý lesný roh.
Komíny duli, do organových píšťal
započúval sa boh.

Do hája smútku,
do hája smútku,
do hája zo skla.

Plynová lampa ulicou zachrastila.
Ach, slepý, slepý svit.
A sklíčka k očiam, zelená moja víla.
Ešte raz detstvo žiť.

Do hája smútku,
do hája smútku,
do hája zo skla.

Ráno sa blíži, plynové lampy stína.
Zelený tichý sen.
Detstvo je dúšok červenkastého vína,
čo kleslo pod koreň.

Do hája smútku,
do hája smútku,
do hája zo skla.

Zeleným sklíčkom vidím svet na
ružovo.

V úsvite horí stoh.
Už sa k nám blíži zvíjajúce sa slovo,
slimáček-máček boh.

Do hája smútku,
do hája smútku,
do hája zo skla.

pradědeček, prababička a tři přání

PETR RADA

Můj pradědeček se jmenoval Matěj a, jak už jsem vám jednou vyprávěl, obdivoval se technice. Cožpak o to, kdyby ji jenom obdivoval, ale on ji sloužil do roztrhání těla. A co bylo nejhorší, všechno musil

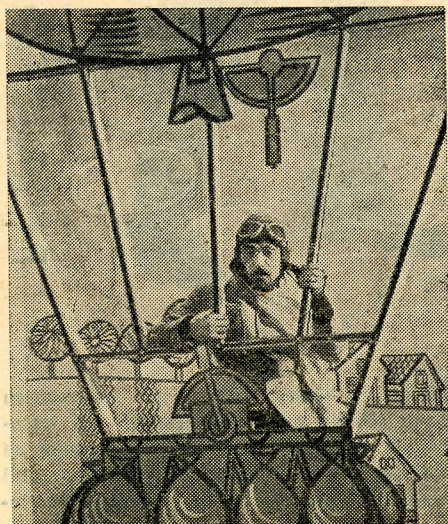
zkusit na vlastní kůži. S automobilem to bylo zrovna tak. Víte, tenkrát byl automobil ohromná vzácnost. Na prstech se daly spočítat. Však si takový automobil nemohl hned tak někdo dovolit. Majite-

lem automobilu se mohl stát jenom velice bohatý člověk. Přinejmenším hrabě. Je-
nomže takový hrabě měl sice peněz jako
smetí, ale zase mu chyběly jiné věci. Ku-
příkladu šikovnost, které měl nadbytek
pradědeček Matěj. A tak když se jednomu
hraběti, už ani nevím, jak se vlastně jme-
noval, tedy když se tomu hraběti pokazil
automobil, neuměl si ho ani opravit a
hledal, komu by ho honem prodal. Pra-
dědeček Matěj sáhl pod slavník, kde měl
úspory, pak sáhl ještě do hrníčku, kde
měla úspory prababička Julinka, oblékl
božšhodové šaty a vydal se za panem hra-
bětem.

Víte, on pan hrabě nechtěl ani poka-
žený automobil prodat zrovna moc laci-
no, ale nakonec přece jen něco slevil,
něco Matěj uprosil a něco spolu usmlou-
vali.

To byla radost, když si Matěj vzal hra-
běcí automobil domů. Pod kolnou pak
automobil rozebral do šroubků, vykoupal
v petroleji, vyčistil, namazal a opět slo-
žil dohromady. Z toho, že mu zbyla plná

Snímky J. Cinybulkové z televizního uvedení
Radových pohádek

bednička součástek, usoudil, že v automo-
bilu toho bylo víc, než potřeboval, a pro-
to tedy nechtěl jezdit. Ale jak jezdil po
opravě! Pane jo — jako drak. Abych vám
nelhal, já jsem draka zatím ještě nikdy
neviděl, třeba je rychlejší, než byl pra-
dědečkův automobil. Víím ale určitě, že
na tříkolce, ba ani na koloběžce byste
pradědečkovu autu nestačili. Teď si asi
říkáte, že to nebyla žádná pořádná rych-
lost. Snad nebyla, ale to víte, tenkrát...

Zkrátka, tenkrát se i rychlost těch dě-
dečků automobilů zdála závratná. Jen má-
lokdo měl odvahu svézt se automobilem.
Vždyť i v prababičce Julince byla malá
dušička, když si sedala na sedátko vedle
Matěje. Snad by s ním ani nikdy nejela,
ale on jí slíbil, že ji zaveze k tetičce
Fanynce, kterou měla Julinka moc ráda a
už léta ji neviděla.

Než vyjeli, seběhla se celá ulice. Sou-
sedky přemlouvaly Julinku, aby nikam
nejezdila, prý ať se Matěj zabije sám,
když chce. Julinka už už chtěla slézt
s kozlíku, ale jak slyšela o Matějovi, že
by se mohl zabít, řekla si, že na něj ale-
spoň dá pozor a sama přikázala Matějo-
vi, aby už vyjel.

A vyjeli. Matěj měl plné ruce práce.
Nevěděl co dřív. Jestli má držet volant,
nebo snad Julinku, jestli má tróubit, nebo
raději brzdit.

Naštěstí dláždění brzy skončilo a na
prašných cestách automobil tolik nepo-
skakoval. Julince se jízda začala docela
líbit a navíc ještě byla ráda, že ji Matěj
veze za tetou Fanynkou. Opřela se po-
hodlně a dívala se na Matěje, jak fortel-
ně točí tím kolem na řízení a jak ta ces-
ta pěkně ubíhá.

Což o to, cesta ubíhala, ale jestli to
byla ta pravá, to ani Matěj, ani Julinka
s určitostí nevěděli. Tenkrát ještě nebyly
ukazatele směru na každé křižovatce a
tak se cestovalo víceméně po paměti
a podle toho, jak lidi po cestě poradili.
Jenže. ptejte se lidí, kteří před automo-
bilem utíkají do polí.

Matěj se tedy musel spolehnout na svůj šestý smysl. A jel a jel, zatačky vytáčel, kopeček nahoru, kopeček dolů... a zrovna na jednom takovém kopečku škyt škyt a auto stojí. To nic, Julinko, povídá Matěj, hned se pojede. Slezl dolů. To bude asi... hmhm... nojo... svíčka, hele, Julinko, pod sedátkem je taková bednička... že tam... ale musí... není?... tak to je chyba, v té bedničce byly součástky...

Tu pojednou kde se vzal tu se vzal, přišoural se k nim nějaký dědeček a povídá: Co by sis přál, synku? — Ale svíčku, dědečku, svíčku, jenže tu vy nemáte. — Ale mám, synku, mám. Sáhl do uzlíčku, dal Matějovi svíčku a ještě mu poradil, kudy má jet. Matěj našrouboval novou svíčku a jelo se dál.

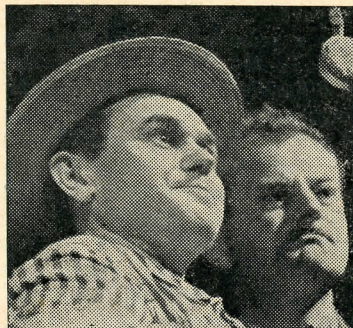
Julince ta příhoda trochu vrtala hlavou, ale když Matěj nic neřikal, mlčela taky. Matěj jel a jel, zatačky vytáčel, kopeček nahoru, kopeček dolů... a zase v takovém kopečku škyt škyt a auto stojí. To nic, Julinko, povídá Matěj, ale pak se bouchne do čela: ty součástky... Ale kde se vzal tu se vzal zase ten dědeček a povídá: Co by sis přál, synku? — Ale táhlíčko, dědečku, takové táhlíčko, jenže to vy nemáte. — Ale mám, synku mám. Sáhl do uzlíčku, dal Matějovi táhlíčko a ještě mu poradil, kudy má jet. Matěj našrouboval táhlíčko a jelo se dál. Jenže teď už to Julinka nechtěla nechat jen tak. Chvilku seděla jak na trní a pak vyhrkla: Matěji, to je on. Ten kouzelný dědeček. Vždyť on nám má splnit tři přání. — Ale, Julinko... — Mlč, Matěji, to je on, určitě on, dala bych na to krk. Když já si uvědomím, o co všechno sis mohl říct... — Ale, Julinko... — Mlč, Matěji, jsi trumbera. Vždyť on by nám mohl dát místo svíčky a táhlíčka zrovna tak dobrý palác a pytel zlata. Matěj mlčel a myslel si své. Třeba si myslel, že leckdy je táhlíčko důležitější než pytel zlata, ale měl Julinku rád a nerad se s ní hádal. Možná, že ho i trochu mrzelo, že od kouzelného dědečka nechtěl něco víc. Víte, tenkrát se na kouzla dost věřilo. Ostatně, na kouzla se věří ještě dnes.

Ale automobil pořád jel a jel, zatačky vytáčel, kopeček nahoru, kopeček dolů a... zrovna v jednom takovém kopečku škyt škyt... To nic, Julinko, povídá Matěj a slezl s kozlíku, hned se na to podívám. To bude asi... A kde se vzal tu se vzal, opět ten dědeček a povídá: Co by sis přál, synku? Julinka jen poskočila, ale než stačila poprosit o palác a pytel zlata, vyhrklo z Matěje: Benzín, dědečku, benzín, ale ten vy asi nemáte. — Ale mám, synku, mám, řekl dědeček a sáhl do uzlíku. Dal Matějovi bandasku benzínu a ještě mu poradil, kudy má jet. Julinka jen polykala sliny, ale jakmile vyjeli a ztratili se kouzelnému dědečkovi z očí, spustila. To byla lamentace! Pro pár kapek benzínu zahodit životní štěstí! Co se ale dá čekat od chlapa, který kvůli bláznivému autu přišel o rozum. Užž chtěl Matěj obrátit a poprosit dědečka o pytel zlata, když najednou... co to znamená...? Přes silnici slavobrána, zástup lidí, všichni volají „sláva a nazdááá“.

Jen Matěj zastavil, už mu někdo pověsil na krk zlatý věnec, kdekdo mu chce potrást rukou, nějaké úplně cizí paní líbají Julinku, prostě zmatek nad zmatek. Pak se to všechno vysvětlilo. Ten kouzelný dědeček vůbec nebyl kouzelný. Byl to jeden z pořadatelů a stál na trati, aby říkal závodníkům, kudy mají jet. V uzlíku měl náhradní součástky, ale palác, ba ani pytel zlata v něm neměl. Protože se závod jel na okruhu, posílal Matěje stále dokola a proto se nedivte, že mu mohl splnit tři přání.

Nakonec byla spokojena i Julinka. Vždyť mezi diváky byla i teta Fanyнка a hned si odvedla Julinku domů.

Samozřejmě, že nejšťastnější byl pradeček Matěj. Vždyť zvítězil v jednom z prvních automobilových závodů u nás. Opravdu zvítězil, protože ani před ním, ani po něm už nikdo do cíle nedojel. A to je ten věnec, který si tenkrát Matěj odvezl domů. Později dostal takových věnců ještě několik, ale o tom až příště. Dnes už jenom písničku na dobrou noc.

Jan Schneider

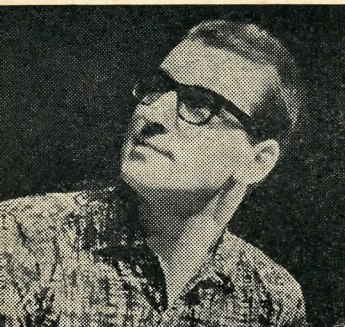

šesti zpěváků

ČEKÁNÍ NA SLÁVU

vernisáž

Z REPERTOÁRU DIVADLA ROKOKO

otištěno zkráceně

a jednoho Godota

Na předscéně je jedno sedadlo z hlediště, výrazně označené číslem 0. V orchestřišti jsou opustěné hudební nástroje. Náhle zazní gong, zhasnou světla a nastane trapné ticho. Tmu a ticho přerušuje pouze uvaděčka, která s baterkou v ruce uvádí opozdělého diváka. Je to Godot. Hledají pomyslný přístavek v první řadě, nakonec uvaděčka uvede Godota po schodech na jeviště. Usadí ho na jediné volné sedadlo na předscéně. Uvaděčka rychle odchází, reflektor prudce nasvítí Godota.

GODOT (líže Polárku, je oslepený září reflektoru): Takhle jsem ještě neseděl. To nic, Boženko, to nic. Na to si musíme zvyknout — dneska. Oni dneska i na klasických scénách v cizině blbnou. Opije se jim osvětlovač a oni z toho udělají modernu. Jediný výsledek je ten, že se opíjejí elektrikáři. No jo. A co se už jim toho navykládali, jak to mají dělat, aby tomu lid rozuměl, a lid, to jsme my dva, Boženko. Koupili jsme si vstupenku (*Nenápadně sahne za sedadlo a vytáhne ženskou ruku, hladí ji*), inzerují slágy a takhle to začíná. Můžeš jim mluvit nahoru dolů... No možná, že si ještě přijdem na svý. Vždyť v tom má zpívat ten nový zpěvák z Plzně... takový tintítko jedno... samá ruka... samá... (*Jak hladí ruku, dojde až na konec a zjistí, že ruka nepokračuje*) Boženko!... Bože, kde jsi? (*Drží ruku, dívá se do ní, hledá Boženku*) Prokrista pána, Boženko, kde je ten zbytek k té tvé ruce? Honem ho sem vrať. Žádal jsem sice tvého tatínka o tvoji ruku, ale myslel jsem tím i to další příslušenství! A ještě k tomu je pravá a ty jsi levičák, Božka! Božka, neblbni a zkompletuj se! Vždyť nás pozorují lidi! Tak aspoň ukaž tu druhou, jak na ní máš ten náramek, ty hodinky a ty prsteny. Ať viděj, jak si žijem. Hezky realisticky, žádnéj kabinet doktora Caligariho. (*Podívá se vedle sebe, kde leží — herec je v propadlšti — hlava pana Fletta. Godot vykřikne*)

FLETT (*resp. jeho hlava, klidně*): Proč držíte tu ruku, blázne?

GODOT: To je moje žena Božena. Seznamte se. (*Nastaví ruku hlavě, hlava ruku políbí*)

FLETT: Myslím, že to není vaše žena Božena, je to spíš souvenír na vaši ženu Boženu.

GODOT: To víte, někdo ztratil ženu, někdo zase ideály.

FLETT: Můj případ, Godote.

GODOT: To bude vomyl. Já nejsem Godot. Jmenuju se Nováček, víte, po kritice, dřív jsem se jmenoval Novák.

FLETT: To nic. — Někdo ztratí své dobré jméno, jinej zase ideály, Godote.

GODOT: A kam vy jste zašantročil své tělo, he?

FLETT: Nevěděl jsem už, jak dál. Pravá noha mě táhla doprava, levá doleva a nos větril střední cestu. Začal jsem tedy bojovat. Nejdříve proti pravé noze. No uznejte, jaképak doprava — doleva, ne? Proč říkat někomu pravdu, když mohu klidně tvrdit levdu? Jaképak právo? Levo!! Proč si trápit hlavu novými pravidly pravopisu, když se hravě naučím levidlo levopisu. A pak, víte, když si místo popravý řeknu poleva — budete se divit, ale ono mi to zní tak nějak humanisticky, nemyslíte?

GODOT (*pohládí Flettovu hlavu*): Človče, vy jste bedna! A je to zajímavé, pane, pane...

FLETT: Flett — dycinky pan Flett — utopista.

GODOT: Koho jste utopil?

FLETT: Všechny své přátele, na lžičce vody!

GODOT: Obdivuhodný výkon! Hodláte ještě někoho utopit?

FLETT: Ó nikoliv, kromě vás, ovšem.

GODOT: No ovšem. Ale nezdá se vám, že se utápíte v podrobnostech?

FLETT: Jste zatraceně nebezpečný padouch, drahý Godote.

GODOT: Pozor, mně se nesmí nadávat, já nejsem divadelní postava. Já to nemusím trpět. Já nejsem Hamlet, abych se dlouho rozhodoval, já vás kopnu hned.

NECKÁŘ (*přichází*): Ale vystupujete na jevišti, jste tedy umělec.

GODOT: Ne, já se nenechám uražen v novinách. Umění je dnes jediný řemeslo, který se dá v novinách napadnout plným jménem. To jinde není. Já když něco zvorám, řekne vedoucí: je špatný materiál.

FLETT: Neměl jste sem lézt.

GODOT: Já si koupil lístek.

FLETT: Na prkna, která znamenají...

GODOT: Na žádný prkna!

NECKÁŘ: Zanesu vás do seznamu Svazu začínajících umělců.

GODOT: Nikdy! Odvolejte to! (*Vyndá revolver*)

NECKÁŘ: Nemohu.

GODOT: Střelím!

FLETT: To neuděláte, vláčeli by vás v no-
vinách.

GODOT: Pcha. Víte, jak by to napsali?
V divadle atd. byl zadržen občan M. N.,
který v rozrušení zastřelil zpěváka Vác-
lava Neckáře, jehož projev, zejména

v poslední době, byl právem kritizován
jako nezdravý a kulminující s tím hor-
ším.

FLETT: To není pravda.

GODOT: Vsaďte se! (*Vystřelí po Necká-
řovi*) (*Neckář začne zpívat písničku: Do-
stal jsem kuli*)

Dostal jsem kuli

Hudba: Karel Kopecký—Jaroslav Dřevíkovský

Text: Jindřich Faktor

Tempo di Rock-Twist

Dnes jsem dostal ku-li, po-myšle-ní ze-be, domů jít ne-mů-žu,
vzpomněl jsem na te-be a honem u te-be chtěl být. -
Sáhnul jsem do smů-ly, pak jsem sáh' na te-be, a teď se ne-mů-žu,
dobro-ti-vé ne-be, vůbec od tebe od-le-pit. ó, ó, ó jé, jé,
a tak se dr-ží-me, o-ba se vznášíme, plujem nad městem křížem
krážem, vůbec ne-mlu-ví-me, jenom se bo-jí-me,
co bu-de, až do-pa-dnem na zem. - Dnes dostal jsem
ku-li, po-myšle-ní ze-be, domů jít ne-mů-žu,
vzpomněl jsem na te-be a honem u tebe chtěl být. -

GODOT: Jak to, že jsem se netrefil?
FLETT: To bude tím: buď je špatný střelivo, nebo se dneska už nikoho nic nedotkne. Jednu proklamaci ze všech už jsme realizovali. Člověk je nesmrtelný zaživa.

GODOT: Jo?

FLETT: Dokud neumře, žije.

GODOT: Ta naše věda dělá zázraky.

FLETT: Jak jinak, pane Godot.

GODOT: Nejsem Godot, jsem Nováček.

FLETT: Jistě. Jste tedy nováček, ale to vám vůbec nebrání v tom, abyste byl Godot.

GODOT: Jsem Nováček — Godot byl přece malej a zrzavej!

FLETT: Jste Godot, to nepopřete! Mám si na vás zavolat Becketta?

GODOT: Drahý příteli, mám vám zakroužit krkem?

FLETT: Nemám krku, ani trupu, Godote. Jsem zcela bezpátečný.

GODOT: Helejte. Nepřišel jsem se sem hádat. Přišel jsem si sem v klidu zkonsumovat dvacet šlágrů. Jsem Nováček.

FLETT: Nikoliv, Godote — přišel jste sem čekat na SLÁVU.

GODOT: Proč bych čekal na nějakýho Slávu?

FLETT: Protože jste nováček, Godote. Každý nováček v divadle čeká na SLÁVU. Já jsem tady taky nováček.

GODOT: Poslyšte, že vy nejste divák — vy jste umělec, co? Tak já se vás musím něco zeptat. Večer hrajete divadlo, to je mi jasný. Skoro dvě hodiny. Ale co dělá takovej umělec přes den, no?

FLETT: Leží na zádech a bloumá, jestliže náhodou nemá zkoušku v televizi, natočí v rozhlase, neučí se novou roli nebo písničku... a proč se vlastně ptáte, Godote?

GODOT: Ale mezi námi — je za to balík, co?

FLETT: Pochopitelně, Nováčku.

GODOT: Nejsem Nováček, jsem Godot! Je za to přece balík, ne? Tak hrajem. Jak se to vlastně jmenuje?

FLETT: Čekání na slávu.

GODOT: Aha, absurdní komedie — tuším, ten Rumun Ionesco, jó?

FLETT: Nikoliv. Absurdní skutečnost. Umíte čekat?

GODOT: Pochopitelně. Dojízďím do práce až z Kobylis. Co zameškám čekáním na tramvaj, bez reptání napracuji.

FLETT: Je vidět, že máte smysl pro absurdní humor. Jste ideální Godot.

GODOT: Jo? Myslíte, že to zvládnu?

FLETT: Jsem o tom přesvědčen, Godote. Jděte a čekejte! *(Flettova hlava zmizí v propadlišti)*

(Podivné zvuky kytary)

GODOT *(udeří Boženčinou rukou do gongu, k ruce)*: No tak vidíš, Božka, kam jsem to až dotáh! Už nejsem tvůj hodnej Lojzíček, jsem Godot, víš? Zlej a cynickej Godot. A proto pryč s nebožkou Božkou! *(Dává ruku do zákulisí, aby obratem vytáhl na scénu za ruku zpěvačku Fantazii)* Ať žije žena Božena!

(Scéna se setmí. Fantazie zpívá, její kostým světélkuje)

H. Vondráčková a M. Kubišová. Foto Červený

Ulice

Hudba: Luděk Hulan / Text: Ivo Rožek

Jsem tichá, zpívám polohlasně. Jsem za-my šle-ná alej: Jsem
slepá. vod'mě polo-šerem. V'mě tmě jsi bí-lou ho-lí - Jsem
slepá. Ve tmě vidím jasně jít te-be, ty můj ma-lej. Jsem
prázdná. Napiš věčným perem ve mně co tě bo-lí. Jsem
bez o-ken dům, pár kroků pavla-čí. Byt so-puš-tě-nou pa-ní. Jsem
bez dve-ří dům, kde slova nesta-čí, kde nemlu-ví se a-ni. Jsem
všední, - zrak ti ne-o-sním. Mám přes šat černý ta-lár. A
pod ním, když ty jedeš, se viním. Tvoje ma-lá, malá u-li-ce...

(Píseň z filmu Třicet jedna ve stínu)

FLETT: Milý Godote, na slávu se nesmí čekat sobecky a individualisticky. Na slávu se od pradávna čeká kolektivně. Vždyť přece nejde o to, abys byl slavný ty nebo já, jedno město, je třeba, aby byl slavný každý. Pan Minimax, génus všech génů, nás najal, aby nám umožnil, abychom se jako první lidé na světě experimentálně dočkali slávy. Pánové, představte se. To je Godot — pan Czech — realista!

CZECH (podává Godotovi ruku) Czech — a my Czechi jsme muzikanti.

FLETT: Pan Grott — nihilista!

GROTT (Neckář, podává Godotovi ruku, ale nemůže se strejit) Nejsem si jist tím, že vás vidím, ale předpokládám, že existujete. Grott!

FLETT: Tohle je pan Toffel.

TOFFEL: Jsem ženatý člověk, tím jsem,

myslím, řekl všechno. (Neustále během rozhovoru plete svetr)

FLETT (podává ruku Godotovi): My už se známe, že Godote?

GODOT (začne se strašně bát): Já... se... vás... bojím.

FLETT: Proč?

GODOT: Myslel jsem, že jste jenom hlava, ale vy máte i tělo. A jaký tělo!

FLETT: To je od vás milé, Godote, že se mě bojíte. Ale vy se mě musíte bát víc, vy se mě musíte bát lépe a radostněji!

GODOT (se rozesměje): Běhá mi mráz po zádech, když vidím, jaké jsi vazba!

FLETT: Přeneste mě na druhou stranu jeviště, Godote! Rychle!

GODOT: Ano, pane. (Přenese Fletta na druhou stranu jeviště)

FLETT (podívá se na hořtnky): Sedm

vteřin. Když to nedokážete příště za pět vteřin, omezím vám dýchání. Budete dýchat pouze dopoledne. Jste spokojen, Godote?

GODOT: Ano, pane. Smím se před tebou schovat do popelnice?

FLETT: Nesmíte. Vy se naopak musíte schovat do popelnice.

GODOT: Už jdu. (*Ani se nehne*)

FLETT: Pan Minimax by měl radost, kdyby viděl, jak Godot poslouchá, vidíte, pánové?

CZECH: Mně je to jedno. Jako že jsem Czech. A nám Czechům je všechno jedno. My jsme muzikanti. Pan Minimax si nás najal, abychom čekali na SLÁVU, tak tedy sedím, nedělám nic a beru za to prachy. A víc mě taky nezajímá, jako že se jmenuju Czech.

GROTT: Pardon, pane Czech. Tím, že neděláme nic, uskutečňujeme — a to bych chtěl podtrhnout — uskutečňujeme tu nejkrásnější myšlenku lidstva — nedělat nic.

FLETT: Co vy na to, pane Toffl.

TOFFL: Jsem ženatý člověk. A tím jsem, myslím, řekl všechno. (*Dál plete svetr*)

GODOT: Já skočím pro pivo a hodíme si mariáš.

TOFFL: Ježíšmariáš!

CZECH: Co se vám stalo?

TOFFL: Ale zapomněl jsem na ujímání.

FLETT: Na nemoc je vždycky dobře zapomenout.

TOFFL: No jo, ale co tomu řekne má žena? Chtěla v tom svetru jít večer na schůzku.

CZECH: S kým?

TOFFL: Copak vím? Ona mi ho ještě nepředstavila.

CZECH: Ona mu ho nepředstavila. Pánové, něco mě napadlo. Víte, kdo to je pan Minimax?

GROTT: Jak to můžeme vědět, když jsme ho v životě neviděli.

GODOT: Není to někdo z toho výplatního střediska?

CZECH: Pan Minimax je milencem paní Tofflové.

GROTT: Myslíte?

CZECH: Samozřejmě. Paní Tofflová se šíleně zamilovala do pana Minimaxe. Paní Tofflová je vdaná. Co udělá pan Minimax? Najme pana Toffla, aby čekal na slávu. Aby to nevypadalo podezřele, najme vedle něho taky čtyři ke všemu od-

hodlaný chlapíky. To jsme my. Chvilí se neděje nic. Pan Toffl spokojeně čeká na SLÁVU...

GODOT: ...a na honorář z výplatního střediska.

CZECH: No jo. A štrykuje svetr paní Tofflové. Ale jednoho dne přijde tajný rozkaz pana Minimaxe a čtyři ke všemu odhodlaní chlapíci ten rozkaz provedou. A pan Toffl už není pod pantoflem. Je pod drnem. (*Zpívají s nachtancem Pod drnem, za drnem měla jedna tři*) Prostě není. No a teď byste měl, pane Toffl, poslat pro flašku.

TOFFL (*zděšeně*): Čeho? Cyankali?

CZECH: Ne. Zatím jen alkoholu. Protože by se to mělo oslavit. Teď, když je nám všechno jasný. No jako že jsem Czech a my Czechí dovedeme slavit. Ojé, ojé, juch, juch!!

FLETT: Nesmysl.

CZECH (*spokojeně*): Ano, nesmysl.

GODOT: No nazdar hodiny! To jsme v pěkný rejzl!

FLETT: Platí vás pan Minimax? Platí. Tak ho poslouchejte!

CZECH: Proč by ne, jako že jsem Czech. A my Czechi umíme poslouchat.

GODOT: A v čem ho máme poslouchat?

FLETT: Třeba při likvidaci pana Toffla.

GODOT: Při likvidaci pana Toffla? Proč? Co udělá?

FLETT: Vy si taky dejte pozor na pus. Před chvílí jste tady pana Minimaxe pomlouval.

CZECH: Já že ho pomlouval?

FLETT: Tvrdil jste, že chodí s vdanou ženou. Takový člověk!

CZECH: Vy ho znáte?

FLETT: Ne, já v něj věřím. Ať žije pan Minimax!

GODOT: Ať žije. Proč by nežil? Všichni mají právo žít, dýchat a myslet.

FLETT: Jak jste to myslel s tím myšlením, Godote?

GROTT: Nechte toho, pánové — co když pan Minimax vůbec neexistuje? Co když je to jenom vaše představa, kterou zplodil strach a věčná nejistota?

FLETT: Jak se odvažujete pochybovat?

GROTT: Jak se odvažujete věřit? (*Stojí hrozivě proti sobě, Godot se strašlivě rozesměje, Czech jásá*)

CZECH: Už jsem ho našel.

FLETT: Koho?

CZECH: Tam!

GROTT: Kde?

CZECH (*ukazuje na Godota*): Byl na jeho
rtech.

FLETT: Kdo?

CZECH: To nebyl on.

GROTT: Minimax?

CZECH: Můj byl širší, bodřejší, veselejší.

FLETT: Kdo?

CZECH: No přece můj úsměv. Ztratil jsem
úsměv.

FLETT (*ke Godotovi jako na psa*): Godo-
te, hledej! (*Navede Godota jako psa na
stopu, Godot vleze do popelnice, zavře
za sebou víko, Toffl s Grottem ho odná-
šejí z jeviště*)

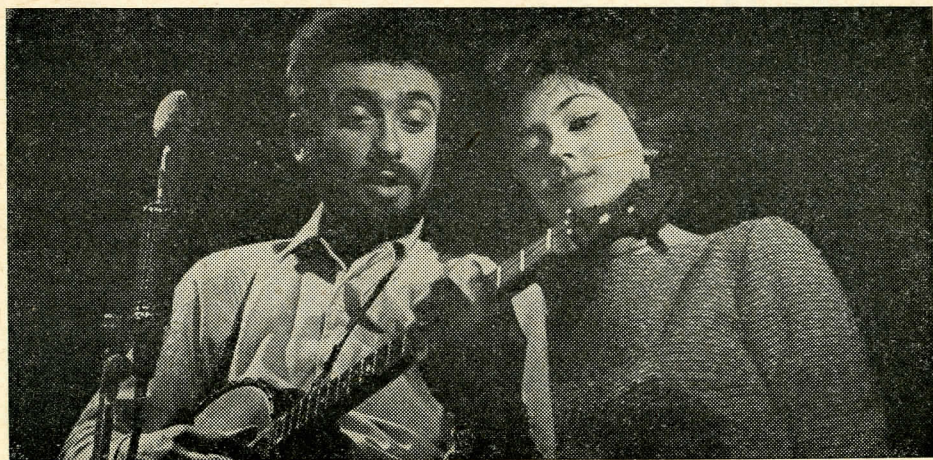
Úsměv jsem nechal doma

Hudba i text: Ivan Štědrý

Úsměv jsem nechal do-ma, tak-že se vŭ-bec ne-mu-žu smát,
bu-du dnes vá-ž-ný. jak bu-du hrát bu-de-te mě mu-set
poslouchat, protože úsměv jsem nechal do-ma, vrátit se pro něj
už ne-stačím, re-ži-sér v šatně na mě se mra-čí, to mra-če-ni mu
dnes o-pla-tím. Bu-du dneska vá-ž-ný, budu dneska suchý,
budu dnes nen-u-ceně mor-bidní, v pro-jevu k vám já budu ště-drý,
smát se vám dneska ne-do-vo-lím, pro-to-že úsměv jsem nechal
doma, snad mu tam ni-kdo ne-u-blí-ží, ač-ko-li-v jsem si
ted'zrov-na vzpomněl, že je sám do-ma ste-le-vi-zí.

„S tím cikánem hrát nebudu,“ prohlásil před šesti lety významný hudebník. Ale spletl se, v rase i jinak: hrál s ním, dokud Matuška neodešel ze Semaforu. „Je nás tu všehovšudy pět zpěváků a nemůžeme se dohodnout,“ mrzela se o rok později tehdejší hvězda, při čemž do těch pěti ještě počítala Chladila, Vašíčka, Poppera a Zímu. Matuška nikoliv. Z vyvolených toho fousatého kluka z Varů neuznával nikdo. To jen davy mladých fanoušků se za ním táhly do Semaforu, na plesy, do Lucerny, do Rokoka. O vánocích 1962 vyhlásil týdeník Mladý svět poprvé čtenářskou anketu o nejpopulárnější zpěváky roku – Zlatý slavík 1963. Tehdy to prasklo: zvítězil Matuška. Rok nato byl druhý, pak čtvrtý a letos po velkém boji jen těsně druhý za Karlem Gottem.

Waldemar Matuška — vyznavač kytary
a dvou bílých košil

RODIŠTĚ: Mohlo to být kdekoli jinde, slavná vídeňská operní zpěvačka dvacátých let Mia Malinová právě cestovala. Ale 3. července 1932 zůstala v Košicích.

BYDLIŠTĚ: Teď přestavěná půda na Václavském náměstí. Prvních patnáct let žil Waldemar s rodiči v Praze, v Klimentské. V r. 1947 se odešel učit sklářem do Poděbrad.

POVOLÁNÍ: Dnes zpěvák Rokoka. Po vyučení sice začal v r. 1949 u Mosera v Karlových Varech, ale fyzicky na to vůbec nestačil. Prodělal několik záchvatů, nesměl sportovat, jeho celkový zdravotní stav byl špatný. Nechal sklářství a udělal v Praze zkoušky do Státního souboru písní a tanců. V letech 1952–54 si vysloužil svobodníka. Z funkce tajemníka Domu osvěty v Chebu rychle pádil hrát do karlovarských vináren. Hrál leckde na ledacos: kytaru, housle, bandžo, basu a bicí. V sezóně 1957–58 se mihl pražskou Redutou a účinkoval také v prvních a posledních Pondělcích s tetou. Podruhé a definitivně se do Prahy vrátil 6. února 1960, s kytarou a dvěma bílými košilemi; věří, že ty mu při nejhorším vzdychky k životu stačí. Téměř dva následující roky spal na lehátku v zákulisí Semaforu. —

KONIČEK: Anatomie, tvrdí. Ale to bude asi fór. Spíš bych se ho neptal a rovnou napsal — vlastnoruční výroba hudebních nástrojů. Housle si udělal z pohozeného krku a z krabic od doutníků, jeho karlovarská kytara dodnes funguje; krk prý dělal tři týdny.

NEJLEPŠÍ POVAHOVÁ VLASTNOST: Otevřenost a hrdost. Když je mu někdo nesympatický, dá mu to najevo, byť to byl hodnostář sebevlivnější. / **NEJHORŠÍ:** Náladovost.

HLASOVÝ ROZSAH: Plným hlasem od G po a'.

CHARAKTER HLASU: Hrdinný tenor. Ve Státním souboru ještě zpíval bas, ale když to zkoušel do výšky a došel až k a', tenorista Antonín Loužecký zaúpěl: „Prosím tě, nech už toho.“ Matuškův hlas je zvukovou silou i barvou vzácně vyrovnaný v celém rozsahu, nemá nepřiměřeně temné hloubky a přesvětlené výšky.

ZAHRANIČNÍ TANEČNÍ HUDBA: Německou nemá rád, americkou uznává, ale kdyby si mohl vybírat, kde bude zpívat, byla by to Itálie. Ta touha se táhne už od roku 1959. Prožil tehdy celou sezónu na zájezdech s Mambo kvintetem, tloukli se po autobusech a tančírnách bez šaten, a Matuška zpíval italské hity Volare a Come prima.

VOUSY: Do Semaforu přišel ještě holý; v Redutě střídal „masky“, knír i cvikr. Teprve pak se ustálil na ozdobe, která kdysi budila stejné pohoršení jako dnes vlasatci.

NEJOBLIBENĚJŠÍ ZPĚVÁCI: Přenosilová, Gott; Fitzgeraldová, Armstrong.

SPISOVATEL: Sinclair Lewis. — **MALÍŘ:** Josef Peca. — **SKLADATEL:** Leonard Bernstein.

NEJVĚTŠÍ PRÁNÍ: Cesta kolem světa.

DŮVODY POPULARITY: Podle mého názoru jsou to především:

1. Mužný, srdečný hlas.
2. Romantický zjev.
3. Osobní humor.
4. Přirozený jevištní projev.
5. Umění vyjádřit obsah textu.

NEJLEPŠÍ HERECKÝ PROJEV: V televizním pohádkovém seriálu Petra Rady a Petra Hapky.

SOUČASNÝ REPERTOAR: Mrholí, Supí, Nebeský cowboy, San Francisco, písničky ze Sněhurky a sedmi trpaslíků, Sedm dostavníků.

JIŘÍ ČERNÝ

Písnička Waldemara Matušky

MRHOLÍ

Hudba: Karel Kopecský — Václav Hybš / Text: Jindřich Faktor

Tempo di slow-rock

Mrho-lí, - to víhko padá k ze-mi, mr-ho-lí -
Mrho-lí, - to víhko padá k ze-mi, mr-ho-lí -
a nějak divně je mi, vláha pa-dá na vlas-y, je u-pla-kaný po-časí,
a nějak divně je mi, přemýšlím kam a-si moje srdce da-la si.
zrovna dnes, právě když moje srdce vzala si, padá - na ča-sy. Ja-ko
když mě u-ho-dí sem mezi lidmi všemi, i když mě to ne-bo-lí, přec
nějak divně je mi. Mr-ho-lí, - to víhko pa-dá k ze-mi,
mr-holí - a nějak divně je mi, vláha padá na vlas-y, je
u-plakaný po-časí, zrovna dnes, právě když mo-je srdce vzala si.

© Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

GODOT *vchází, v tváři od sazí, na krku pohřební věnec s nápisem „Spi sladce!“*

FLETT: Bud mrtve, Godote. Totiž, buď zdráv, Godote!

GODOT: Nepotkal jste náhodou moje svědomí? Nesu mu tohle! *(Podává mu věnec)*

FLETT: Jaký svědomí? Co blbnete? Vypadnete z role a nabijete si. Buďte rozumnější, když čekáte na SLÁVU.

GODOT: Je k jídlu?

FLETT: Co?

GODOT: Jestli ta sláva je k jídlu?

FLETT: Blázne. Sláva se nejí. Sláva se vychutnává.

GODOT: Škoda.

FLETT: Ano, škoda. Vidiš, to už je rozumnější — koupíte si Škodu, povozíte se, budete vychutnávat rozkoš z rychlosti. Sláva vám umožní všechno.

CZECH *(přichází na scénu)*: Malér, Flette.

FLETT: Pochopitelně.

GROTT: Minimax se zlobí.

FLETT: Jak jste na to přišli?

CZECH: Sedíme si, povídáme si, drbeme si, zevlujeme si a najednou z ničeho nic zahřmělo.

GROTT: Minimax se na nás zlobí.

FLETT: Jak to víš?

GODOT *(vytáhne z kapsy dopis)*: Zlobí se, a to přímo písemně. S razítkem. *(K obecenstvu)* Že se vžívám dobře do toho Godota, že jo?

FLETT *(čte)*: Sláva ohrožena stop melete stop z posledního stop je třeba aby se něco semlelo stop Minimax stop. — Proboha, proč jsi nám to neřekl hned?

GODOT: Nechtěl jsem vám kazit náladu.

FLETT: Co budem dělat?

TOFFL: Mne se neptejte, já jsem ženatej člověk.

GROTT: Já tomu nerozumím.

CZECH: Copak rozumět tomu nemusíme, ale musíme to vyřídit. No jako že jsem Czech a my Češi se dovedeme vyřizovat.

GODOT: Dejte to sem, já to vyřídím.

FLETT: Godotku, ty jsi naše spása! *(Dává mu dopis)*

GODOT *(dopis pečlivě složí a pak ho roztrhává)*

FLETT: Ničemo, pročs to roztrhal?

GODOT: Proč bych to neroztrhal? Pochopil jsem obsah. Je nutno, aby se už ko-

nečně něco semlelo. Věc se má takhle. Ten pán chce, aby se něco semlelo — něco stalo. On nám chce naznačit, že pro slávu musíte tedy něco udělat. Nelze jenom čekat.

GROTT: A co chcete dělat?

GODOT: Třeba intriky.

FLETT: Proti komu?

GODOT: Proti sobě. Podívejte se, všichni slavní být nemůžeme. Selekce.

TOFFL: Jaká lekce?

GODOT: Hele, třeba vy. Vy si to štrykujete nahoru ke slávě. Hezky jehlicí pích sem, pích tam. Toho je právě dost. My se s váma nebudeme párat. Vás vyřídíme hladce a obratce.

TOFFL: Jedno voko na tom svetru nezůstane suchý, jestli vy mi něco uděláte.

FLETT: Godote, bylo psáno, že se má něco stát.

GODOT: Vždyť ono se vám stane.

CZECH: Proč mně? Proč ne vám?

GODOT: Vy jste mě napad, pane.

CZECH: Jsem Czech a my Češi jsme napaditi.

GODOT: Pánové, má-li se něco stát, musíme něco udělat. Nechte intriky, můžeme se podplácet nebo hledat vlivné známé. Pojdte něco dělat, ať jsme slavní.

FLETT: Třeba sebevraždu.

GODOT: No.

FLETT: Byste mohl.

GODOT: Jděte se píchnout, proč já?

GROTT: Co kdybychom se navzájem přemlouvali?

GODOT: No to je hezký, ušlechtilý. Jděte domů, já budu slavnější za vás.

FLETT: To taky není ono. Přemýšlejte o něčem.

TOFFL: Odmítám přemýšlet, jsem ženatej člověk.

FLETT: Neumím přemýšlet.

CZECH: Vždyť je to taky vo zdraví.

GROTT: To si myslím.

GODOT: Já vás to naučím. — To se dělá takhle! *(Podepře si hlavu)*

CZECH: Jak? Aha, tak!

GROTT: Nikoliv. Tak! *(Pauza)*

GODOT: Napadá vás něco?

FLETT: Ne.

GROTT: Nemám fantazii.

CZECH: Chce to inspiraci.

GODOT: Boženy!

Hudba: Bohuslav Ondráček / Text: Jan Schneider

©Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

pana Fletta, Grotta, Czecha a Toffla ja-
kož i pro mne kávu a v nestřeženém oka-
mžiku do ní nasypal... (*zazní gong*)
Padla! Promiňte, ale od jisté doby uzná-
vám pouze jednu zásadu: Nikdy přes čas
nedělá — herec Milan Nedělal (*Ukloní
se, světló v sále*)

DRUHÁ ČÁST

Neckář a Vondráčková zpívají:

Hříbě

Hudba: Josef Vobruba / Text: Jan Schneider

Western

Čna: Johnny mi dal k svát-ku krá-sný
 hří - bě, že jsem dí-tě, tak prej si mám hrát. Snad u-kry-ju
 sl- zy v čer- ný hří - vě, ji-nak se mi Johnny bu- de
 smát. On: Joh- ny ří - ká. "To hří-bě je po ní.
 Je to mrňous velkej ja-ko pon-ny, snad se ho ta hol-ka
 ne-bo- jí." Jó, zkuste žít me-zi kov - bo - ji.

© Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

2.

ONA:

Dlouhán Johnny, ten se jenom směje,
 těm svým koním, těm von rozumí.
 Neví ale, co se ve mně děje,
 Z vočí mi to přechází neumí.

ON:

Jako by se někdy bála koní,
 její hříbě jmenuje se Johnny,
 hříbat, těch se holky nebojí.
 Jó, zkuste žít mezi kovboji.

3.

ONA:

Až se hříbě stane rychlým hřebcem,
 ze sedla ho párkrát vyklopí,
 pak mu možná trochu svitne v lebce,
 Johnny moji lásku pochopí.

ON:

Už svatební zvony v dálce zvoní,
 Johnny svatbu má a neví vo ní,
 vdavek, těch se holky nebojí.
 Jó, zkuste žít mezi kovboji.

(Po dozpívání Vondráčková zmizí s Někým, Flett si namotává provaz kolem ruky. Na jeho konci je Godot)

FLETT: Tak pojd, pojd, Godote!

GODOT (se ukloní publiku a řekne velice pečlivě): C u k r !

FLETT: Co to žvaníš?

GODOT: Já nežvaním, já navazuji.

FLETT: Copak cukrem se dá něco navázat?

GODOT: Ovšem. — Vážené publikum! Navazuji na svoji poslední větu před přestávkou, která byla nemilosrdně přerušena gongem. Tedy — buďte naprosto klidní, pan Minimax nám do toho kafe nasypal cukr!

FLETT: Nevěřte mu! To nebyla káva, to byl čaj! Ty lhář! (Nahne se přes Godota) Ne, nebudu ničit své dílo! (Pohládí Godota)

GODOT: Jakže? Ty jsi můj tatka?

FLETT: Ovšem, jsem tvůj duchovně otec. GODOT: Proboha! Nikdy jsem netušil, že můj otec byl duchovní!

FLETT: Víš, co to je pop-art?

GODOT: Já se v kněžích ani popech příliš nevyznám.

FLETT: Nejsem kněz — jsem mistr pop-artu! Jsem světový sochař A. C. Dur. GODOT: Tak vy nejste Flett — vy jste Dur?

FLETT: Ovšem. Co se ti na mém jméně nelíbí? Všechna velká jména končí na — dur, některá ale častěji na moll! Jsem A. C. Dur!

GODOT: A. C.? To není možné. Buď jste A — dur, nebo C — dur; kolik máte křížků?

FLETT: Šestý křížek už cítím v zádech...

GODOT: Nesmysl! Kdybyste byl A — dur, tak máte tři křížky — tedy je vám třicet let — v případě, že jste C — dur, nemáte křížek žádný — to znamená, že jste se dosud nenarodil. Tak na kolik se cítíte?

FLETT: Cítím se... cítím se být v rozmachu svých tvůrčích sil! Ostatně důkazem toho jsi ty! Ty jsi má poslední socha!

GODOT: Cože? Já že jsem socha?

FLETT: Ano. Sochou může být všechno — nabouraná kapota automobilu, telecí konzerva nebo ty. Důležité je, jak to všechno já, umělec, umístím v prostoru, jak to ztvárním, aby se z toho stalo umělecké dílo, rozumíš? Jsi moje poslední socha — slibuji si od tebe všechno!

GODOT: Myslíte, že mě prodáte?

FLETT: Jak by ne? Máš přece krásný název!

GODOT: Godot?

FLETT: Ano, ale to je jenom zkratka celého tvého názvu: G — znamená génius, O — onemocnivší, D — dadaismem, O — opus, T — třetí. Netvař se tak blbě!

GODOT: Jak se mám tvářit?

FLETT: Takhle! (Udělá strašnou grimasu)

GODOT: Proč?

FLETT: Protože to tak cítím. Nezapírej, že jsi má socha.

GODOT: Tak já jsem socha. A co pan Czech, Toffl a Grott?

FLETT: Sochy — moje, ovšem. Jsou to moje sochy, ale nevědí o tom, ne, abys jim to prozradil!

GODOT (ukáže do publika): To jsou také vaše sochy?

FLETT: Blázně! To nejsou sochy, to je sousoší! — nazval jsem je „hluboký spánek“. Geniální, co?

GODOT: Jste velký mistr!

FLETT: To bych řekl. A co říkáš mně?

GODOT: Vždyť říkám, že jste mistr!

FLETT: Dobře, to říkáš mně jako autovi, ale mě zajímá víc — co říkáš mně — jako dílu?

GODOT: Cože? Vy jste taky...?

FLETT: Ovšem — jsem svoje socha. Jsem autoportrét v životní velikosti — tedy monument! Kdybych stál na kopci, příliš bych bil lidem do očí, tak jsem musel chtít nechtě vtěsnat svou velkou osobnost do tohotoletoho malinkatého divadýlka, abych se vystavil.

GODOT: Jste krásný soch!

FLETT: Snad socha, ne?

GODOT: Soch! Nejste přece žen! Jste vrchol realismu!

FLETT: Nikoliv, amatérismus! Amatérismus — toť můj program! Jsem spisovatel, skladatel, sochař, malíř, herec, režisér a kapela v jedné osobě. Nehledě na to, že jsem zvukař, svítím a napovídám si — uvádím se a dívám se na sebe. Nakonec se setřu, protože jsem nemilosrdný kritik, pakliže se vůbec schvám k provozování. Všechny tyto činnosti dělám s tak roztomilým amatérismem, že se mi prostě odpustí všechno. Neboj se, jedině se mnou se můžeš dočkat SLÁVY.

GODOT: Myslíš, že přijde?

FLETT: Pochopitelně. Je objednaná. Nakoupil jsem gramofonové desky s po-

tleskem, květinové koše, hektolitr inkoustu na autogramy. Kdyby SLÁVA nestáčila, mám k dispozici i SLÁVY DGERU ...

GODOT: Vona se jí narodila dcera?

FLETT: Jo. V hexametrech. Vod Kollára!

GODOT: Tak to je konec!

FLETT: Jak to?

GODOT: No protože SLÁVY je dost.

FLETT: A to je snad špatný?

GODOT: Víte, je jí dost a já jsem chtěl SLÁVU, protože vím, že není pro každého. Ledničku jsem si přece taky koupil jen proto, že ji neměli sousedi. A nejen to, kvůli sousedům jsem si koupil rádio s velkou stupnicí, ačkoliv výhradně poslouchám Brno II.

FLETT: Je vidět, že jste Čech!

GODOT: Ne, já su Brňák!

FLETT: No proto!

GODOT: Nechci se dělit o slávu s někým Czechem nebo Tofflem!

FLETT: To je těžký, Godote — nemohu jim zabránit, aby se dočkali slávy — vždyť jsou mým dilem!

GODOT (*vztekle*): Já je zničím!

FLETT: Ale nezničíš, na to seš krátkej!

GODOT: Zničím! Obviním je z abstrakcionismu! Já chci bejt slavnej sám!

FLETT (*se napřáhne*): Ty tlustý ničemo! Udělám z tebe torzo!

GODOT: Torzo, ze mne? To bude krásná velká socha!

(*Vstupují Czech, Toffl, Grott*)

GROTT: Zadržte! Rozbijete mu hlavu a to by byla škoda, protože my ji budem potřebovat!

FLETT (*se zaraduje*): Bude se popravovat nebo polevovat?

CZECH: Jak se to vezme. Přišel nový dopis pana Minimaxe. Čtěte!

FLETT (*čte*): Má-li se něco semlít, vymyslete okamžitě mlýn! Vyhlašuji konkurs na jeho návrh. Termín pátek. Vítezný navrhovatel se dočká slávy na zemi, ostatní věčné slávy na nebesích. Minimax.

CZECH: Pánové, tohleto se mi moc nelíbí. Co budeme dělat?

GROTT: Co budem dělat, to mě ani tak moc neznepokojuje, horší je to, že se od nás žádá, abychom vůbec něco dělali. A s tím, já, pánové, nemohu souhlasit. To je proti mé filosofii.

FLETT: Nejdříve si musíme udělat časový harmonogram.

GROTT: Můj harmonogram je úplně jasný. Tedy dneska dělat nebudu, to už za to nestojí. Zítra je neděle.

FLETT: Navrhuji zrušit neděli 23. února a přeložit ji na neděli 30. února.

CZECH: Člověče, únor přece nemá třicet dní.

FLETT: Nevadí, tak únor o den prodloužíme. Březen prostě začneme druhým březnem a je to!

CZECH: To víte, já mám prvního března narozeniny!

FLETT: Tak vaše narozeniny přeložíme na první svátek vánoční a tím získáme ... (*Zarazí se*) Kdo vymyslel tuhle pitomost? Proč překládáme jednu neděli na druhou neděli?

CZECH: Správně. Neděle by měla být v pátek.

GROTT: Ale proč? Neděli nechte nedělit — to je sympatický den. Horší je, co uděláme s pondělím? Pondělí — není nějaký svátek?

GODOT: V pondělí je Miloslavy, vím to bezpečně, protože moje žena se jmenuje Božena.

FLETT: Tak v pondělí je tedy Boženy, ne?

GODOT: Ale ne, Miloslavy. Miloslava je kamarádka mojí ženy Boženy, tak to musím vědět, ne?

GROTT: Ovšem, Godotku, na Miloslavu já zásadně nedělám, a protože v úterý je Gisely a ve středu Miloslava, navrhuji zrušit Giselu jako takovou, protože co nám říká taková Gisela? — spojme Miloslava s Miloslavou. No a máme tady čtvrtek.

FLETT: No jo, ale to nám na vyřešení celého návrhu zbude pouze jeden den. V pátek to musíme odevzdat.

GROTT: Jeden den, to mi úplně stačí. Ve čtvrtek si najdu jiné místo a v pátek dám výpověď. Ten mlýn, to je větrný nesmysl.

TOFFL: Správně. Jakejpak mlejn, jsem ženatej člověk — stavějme svobodárny.

GODOT: Ale pánové, snad bysme na to měli jít z úplně jiného konce. Nepřemějšejlme o tom, co bude ten mlejn mlejt, snažme se vymyslet, čím bude mlejt a co ho bude pohánět.

FLETT: Obrovskej nápad! Godote, děkuju ti, že ses mi narodil!

GODOT: Není zač, mamí.

CZECH: Já jsem pro páru. Kampak se dneska dostanete, když nemáte správnou páru? Když máte páru za sebou, jdete

rychle nahoru a nemusíte mít vo ničem ani páru, jako že jsem Czech a my Czechí umíme pařit.

GROTT: Mlýn ano, ale ne mlýn ledajaký. Chce to mlýn, který přibližně vypadá jako mlýn, ale zároveň se ve všech podrobnostech od mlýnu zásadně odlišuje.

CZECH: No jo, ale čím ho budeme pohánět? Ať to jenom vypadá, že to běží. Ale v podstatě ať to neběží, užetřetí se tím energie a vůbec. S poháněčským systémem jsme už přece dávno skoncovali.

GODOT: Já mám nápad. Co byste řekli pivnímu mlýnu?

FLETT: Jak si to představuješ?

GODOT: No, budem pít pivo a přitom mlít hubou.

CZECH: To děláme přece furt, no jako že jsem Czech.

GODOT: Právě proto, aspoň je to zaběhnutý!

FANTAZIE (*vleti na scénu*): Už je tady!

INSPIRACE (*vletí na scénu*): Jde sem!

FLETT: Kdo?

FANTAZIE: SLÁVA!

INSPIRACE: Slávek!

CZECH: Prokristapána, co budem dělat? Já zapomněl text!

GROTT: Budem dělat jako by nic. Přece se ze SLÁVY neublázníme!

[*Zahouká sířena*]

TÖFFL: Už je to tady.

FLETT: Godote, jdi otevřít.

GODOT: Proč zrovna já? Já jsem si sem přišel zkonзумovat dvacet šlágrů.

FLETT: Povídám, jdi otevřít!

GODOT (*se chvěje strachy, ale jde otevřít. Na prahu se objeví Maximalissimus s vysokým kloboukem na hlavě. Zazní slavnostní fanfáry*):

VŠICHNI (*trapně skandují*): Slá — va, slá — va, slá — va!

FLETT: Tak tohle je sláva? Představoval jsem si ji trochu větší.

CZECH: To je sláva. Malá, ale naše, no, jako že jsem Czech.

GODOT (*pokyne nahoru Minimaxovi*): Ahoj, Mime! Jak se vede?

MIN. (*kterému jsou vidět pouze nohy*): Buď zdrav, Nováčku! To víš, ujde to!

GODOT (*do publika*): Zíráš, Božka, co? Já vím, že sedíš v sedmý řadě. Co říkáš? — No, my jsme tady s Mimem jedna ruka! No jó! Samo, to je ten Minimax. No známe se, no. Co říkáš?

Ale ne voď ponku, z ping-pongu. Von je taky Slávista, víš? Buď klidná, je to doma. SLÁVA bude. Jdi domů, umej děti, bude se fotografovat. Co? Že děti nemáme? No proto, už jsem se lekl. Puč od sousedů! Nebreč! Já pláču. Dojetím. Představ si, na našem baráku už zaručeně visí nověj název ulice — Nováčkova ulice. Jak to krásně zní, vid? Já vím, že nebydlíme, ale von nám teď zaručeně opatří byt. Nejen byt, dům, i ulici, čtvrt, celý město. Chápeš? (*Pauza*) Nechápeš. No to jsem si moh myslet. Co bych se s tebou vybavoval. Budu slavněj. Mezi náma je konec, Božka. Já vím, že jsi tajná Spartanka nebo Bohémka. Myslíš, že to nevím? Rozvod. Nědělej skandály, rozvod a po česku! Vemu si Slávku, jsme si souzeni. A tak buď tedy s Bohemians, sbohemians! (*Pokyne Božence do publika*)

MIN.: Lojzo?

GODOT: Ano, Mime.

MIN.: Já jsem tady služebně, víš?

GODOT: Jo? To jsi teď řák moc nahoře, vid? Ztrat někdy za mě slovíčko, kamaráde.

MIN.: Ztratím. Třeba i dvě. Mlýny melou, jak si písknu.

GODOT: Všechny mlejny?

MIN.: Mlýny, národní podnik. Jsem tam kulturním referentem. Člověče, já mám starosti. Zbyly mi prachy na kulturu, musím je utratit nebo propadnou. Proto jsem tady. Koupím od nich pár šlágrů nebo něco takovýho, hlavně aby se u toho moc nepřemějšlelo a aby v tom nebylo nic vo mlejnech.

GODOT: No jo, ale tady neprodávají šlágry. Jenom sochy.

MIN.: Tak koupím sochy. Dyť je to jedno. Kultura jako kultura! Hlavně že utratím ty prachy, víš?

GODOT: Pane A. C. Durl! (*Scéna se opět rozsvítí, všichni účinkující jsou na scéně*) Tady Mim koupí vaše sochy.

FLETT: Bravo, Godot, bravo! (*Minimaxovi*) Jen si račte vybrat, šéfe! (*Předvádí Fantazii*) To je zpívající socha Fantazie. A to bujně fantazie. (*Fantazie zamrekuje*) Při pohledu na toto dílo se v hlavě rojí fantastické nápady. Doporučuju tuto sochu používat místo řečníků. Jednou jsem ji půjčil na aktiv spisovatelů — účinek stoprocentní — většina spisovatelů spálila svá díla — úspora papíru téměř nevyčísitelná. Posuďte sám!

FANTAZIE (*zpívá*)

Nepiš dál

Hudba: Ladislav Štaidl — Karel Gott / Text: Rostislav Černý

Ne rychle-těžký rytmus
E / Fmi7 / E / Hmi7 /

Tvůj - dopis pá- lím, - vzplál, - tiše
hlouf - trapných řádků - pár - sirek

vzpál, - ten u-bohý sloh tře-po-chvá-lím ó je-é
stál, říkám ti to přece od za-čát-ku ó je-é

ó - je-é nepiš dál, nepiš dál, nepiš dál. (Jiný hlas recit.)
je-é nepiš dál, nepiš dál, nepiš dál. Co má dělat když jste jeho ideál

Dým - k nebi stoupá, - dým - jako

král, - já jsem totiž nasvou přízeň skoupá, ó - je-é,

ó - je-e nepiš dál, nepiš dál, nepiš dál, - nepiš

dál, nepiš dál, ne-piš dál.

MIN.: Kupuju.

FLETT: Výborně! Zde další dílo — Inspi-
race pojednaná tak trochu jako zajíc.
Všimněte si laskavě materiálu. Žádnéj
šutr, žádná sádra, živá hmota prosím,
živá hmota. Zpívá na požádání, ráda,
ochotně a skoro zadarmo!
(Inspirace zpívá)

MIN. (po písničce): Ideální dílo. Je to
sice vo rozvod, ale beru!

FLETT: Neprohlupte. A nyní — sousoší,
které jsem nazval Emancipace. (Před-
vádí Grotta, Fantazii a Inspiraci) Chla-
pec pronásledovaný bujnou fantazií a
svůdnou inspirací. Jinými slovy, chlapec,
který se musí rozkrájet, aby to všechno
stačil. Zvlášť krásný a účinný dárek va-
ším zaměstnankyním k Mezinárodnímu
dnu žen.

(Grott, Fantazie a Inspirace zpívají)

Den žen

Hudba: Bohuslav Ondráček / Text: Jan Schneider

Medium

1. Slunce svítí, a-le-le-je, jak to zvládnú, dyž jsem sám, vhlavě zmatek mám jen
2. Každá dě-lá je, je, je, je, já se z to-ho zbláznit mám, vhlavě zmatek mám jen
- ze všech hol-čičích jmen. Co mi zbejvá, dám ti
pu-su, pusu dá-vám pou-ze vklus, a pak čau - dá-mo,
čau. - Už mě žádá ne-po-le-je, správněm klukům šan-ci dám, nýbrž
vyhlásím jen - mi-mo-řádnej den žen.

© Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

MIN.: Jsem nadšen, mistře.

FLETT: Ovšem. *(Předvádí Czecha, Toffla a Kopeckého)* Tohle je triptich — jmenuje se to Za prvé, za druhé, za třetí. Všechno vytesáno ručně z mramoru. Dílo vyjadřuje tři hlavní zásady všeho. A sice: za prvé, za druhé, za třetí! Co tomu říkáte?

MIN.: Obrovský, ale nemám už prachy. Děkuju vám.

(Czech, Toffl a Kopecký jsou zklamáni)

FLETT: Přejete si zakoupené sochy zabalit?

MIN.: Pošlu si nákladák! *(Sestupuje dolů z piedestalu a podává Flettovi ruku)*

FLETT *(nastavuje ruku)*: A co SLÁVA?

MIN.: SLÁVU si laskavě vyzvedněte v obvyklé lhůtě ve vašem výplatním středisku! Poroučím se!

GODOT: Mime, nezapomeň!

FLETT: No nazdar!

CZECH *(zajásá)*: Nazdar! *(Pak se zarazí)*
Co bude se SLÁVOU?

FLETT: Já nevím. Co budem dělat, Godote?

GODOT: Nejsem Godot, jsem Nováček. Přišel jsem si zkonзумovat dvacet šlágrů ruku v ruce s Boženou a přišel jsem vo ni! Myslel jsem, že je to absurdní drámo, a von se z toho vyklubal vobyčejnej ubohej kulturní referent z Mlýnů, kterému zbyly prachy. A tak je to se všim! Holt se jim vopije osvětlovač a oni z toho udělají modernu. Že se nestydíte, vy! Vy komedianti! *(Odchází)*

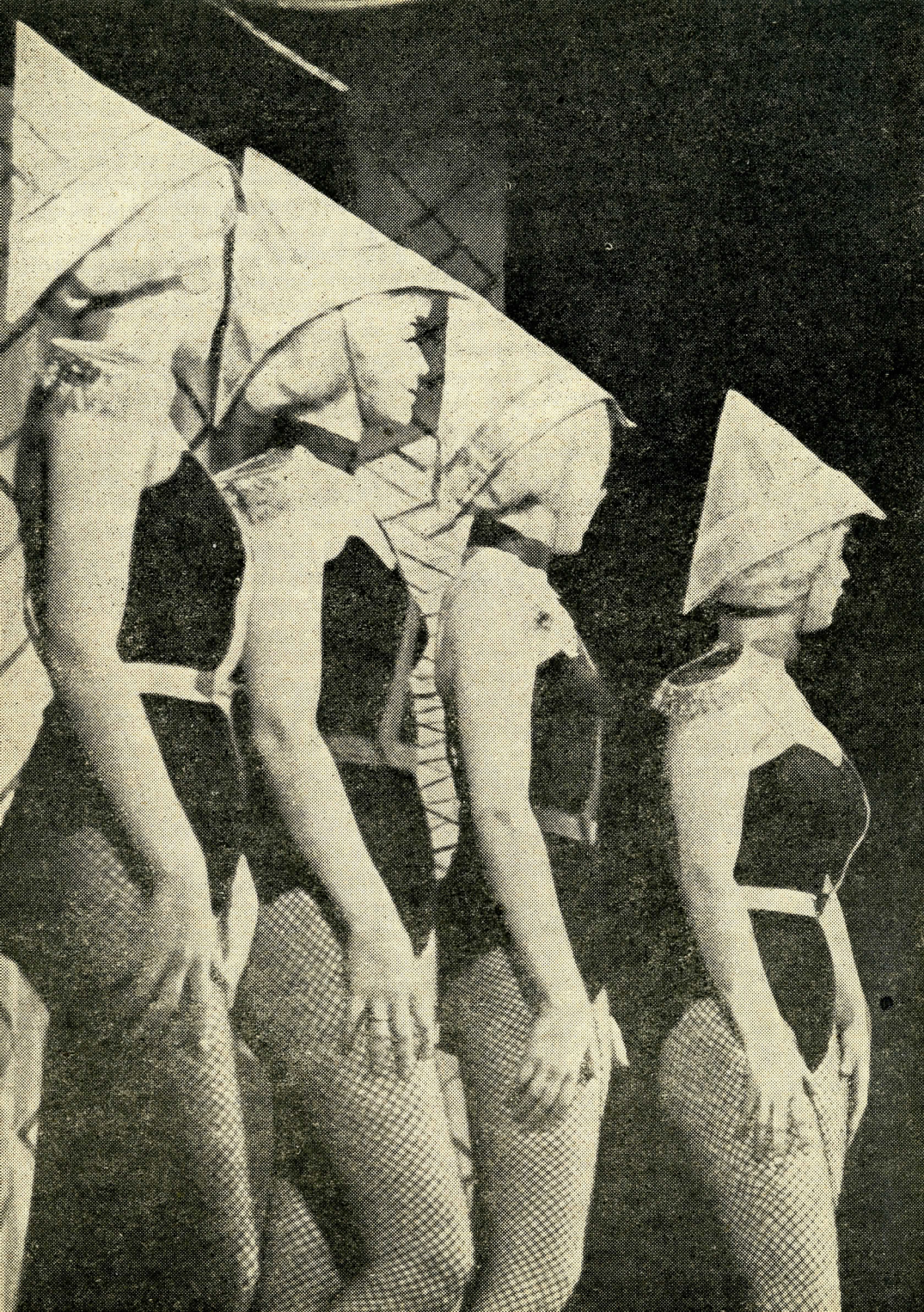
FLETT: Tak co? Zabálíme to?

GROTT: Budem zpívat!

CZECH: Bez peněz a bez slávy?

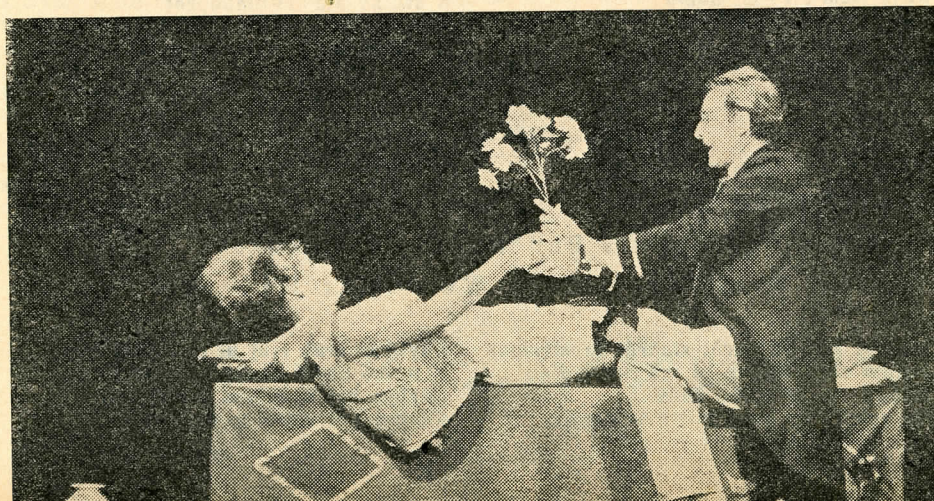
GROTT: Někdo tady musí zpívat, ne?
(Grott zpívá: Bim — bam!)

KONEC

Satirické divadlo Monokl v Brně: Dvořáček—Kučera. Trapná státní aféra. Foto Fernica

písničky bez not

Bim - bam

Český text: Ivo Fischer / Hudba: Paul Anka

(Zpívá Václav Neckář)

Jó svět sál novou mízu
A jaro přišlo k nám
Já potkal Monu Lisu
Chyběl jí jen rám

Její úsměv poznám
Byl to zaručeně on
Proto mi teď srdce
Zvoníš jako zvon

Jenom to bim-bam bim-bam bim-bam
maloučko ztlum
Mám strach že to v noci vzbudí celej dům
Jenom to bim-bam bim-bam bim-bam
maloučko ztiš
Mám strach — z čeho to už víš

Jó ten úsměv jí sluší
I vlasy k ramenům
A mně rudnou uši
Jen si na ni vzpomenu

Když jsem s ní šel domů
Byli jsme jak opilí
A všechny zvony k tomu
Cestou zvonily

Radši to bim-bam bim-bam bim-bam
maloučko ztlum
Mám strach že to v noci vzbudí celej dům
Radši to bim-bam bim-bam bim-bam
maloučko ztiš
Mám strach — z čeho to už víš

Jó až mi ji jednou
Snubní prsten zajistí
Tak všichni známí zblednou
Bledou závistí

Čtyry bílý slony
Potom ke kočáru dám
A cestou budou zvony
Zvonit jenom nám

Budou nám bim-bam bim-bam bim-bam
překrásně hrát
Aby bylo jednou na co vzpomínat
Každý ten bim-bam bim-bam zvon přijde
rád

K svatbě bla-bla-blahopřát
K svatbě bla-bla-blahopřát
K svatbě bla-bla-blahopřát

D'ARTAGNAN

Text: Jan Schneider / Hudba: Jaroslav Jakoubek

(Zpívají Marta Kubišová a Waldemar Matuška)

Kdybys měl štit svůj stokrát prostřelený
Potom chránila by tě má malá dlaň
Žádati víc od slabé ženy
To nemoh by snad ani d'Artagnan

Kdybys si zrak tvůj přitímím unavený
V pravé chvíli neuměl zvolit zbraň
Kdybys byl spánkem přepadený
Kdybys byl vidinami obelhán

Kdyby kůň tvého zběsilého žití
Poztrácel cestou všechny podkovy
A kdyby se slovy co nenasytí
Mlčenlivý zbyl bys tu sám

Pak věř, má lásko, uprostřed vlnobití
Věmec vavřínový na čelo tobě dám
Ač celým světem stokrát poražený
Vítězíš v srdci slabé ženy
A místo štítu ochrání tě malá dlaň
Víc nechtěl by snad ani d'Artagnan

Kdybch měl štít svůj stokrát prostřelený
Potom chránila by mě tvá malá dlaň
Žádati víc od slabé ženy
To nemoh by snad ani d'Artagnan

Kdyby si zrak můj přítím unavený
V pravé chvíli neuměl zvolit zbraň
Kdybch byl spánkem přepadený
Kdybch byl vidinami obelhán

Kdyby kůň mého zběsilého žití
Poztrácel cestou všechny podkovy
A kdyby se slovy co nenasytí
Mlčenlivý zbyl bych pak sám

Pak věř má lásko uprostřed vlnobití
budu v tobě mít jediný lásky chrám
Ač celým světem stokrát poražený
Vítězím v srdci jediné ženy
A místo štítu ochrání mě malá dlaň
Víc nechtěl by snad ani d'Artagnan

Amfora

Text: Rostislav Černý / Hudba: Jiří Srnec

(Zpívá Hana Hegerová)

K malému oknu do dvora
Nemocí svojí přikována
Vyhlížet chodím doktora

Dole však stojí amfora
A na ní sedí černá vrána
Svůj vraní výsměch krákorá

Sklem okenním
Horké čelo ochladím
Čím však zadržím
Slzy
Co hloupě roním
Vím nechci víc
Jen slyšet tě tu jít
Tím snad zastavít
Svůj pláč

Stihla mě střela Amora
Teď po ní zeje ve mně rána
Které je třeba doktora

Jsem jako puklá amfora
Na které sedí černá vrána
Svůj vraní výsměch krákorá

Pukla jsem vzteky
Tak to bývá
Někdo jde jen tak kolem
Sotva ví
Že ranil láskou
Zpátky se nepodívá
A vraní skřeky ty to nespraví

Asi mi chybí pokora
Že chci být hodně milována
Snad je to příliš pro tvora
který má okno do dvora

Na kterém stojí amfora
A na ní sedí černá vrána
Svůj vraní výsměch krákorá

Že jsem jak puklá amfora
Znova a znova slepována
A moje otevřená rána
Marně čeká doktora

Na následující straně mim Jiří Šindelář
ve fotografii V. Tachezyho

PISEŇ O MALÍŘI

Šanson z repertoáru Hany Hegerové

Hudba: Petr Hapka / Text: Petr Rada

C D7 G7

Bydlíval u nás v podkroví, voníval ter-pen - tý- nem,
Kdo chce být doma proro- kem, radši ať řek- ne A - men.

G G G7 C

a že byl malíř, to se ví, občas byl cí- tit ví- nem, rostly mu vousy troseč-
Malí-ři často do o- ken z u- li- ce vle- těl ká- men, kdo čeká chválu součas-

A7 Dmi G

ní- ků, ztracených vprostřed vlastní ženě, vo- čích, jak všach- tě do světlíku,
ní- ků, ztratí se vprostřed vlastní ženě. Malí-ře kdo- si na chodní- ku

G7 C C7 F C G

každý se ztrácel jako ve tmě. Maloval lí- dě z o- ko- lí, vše- chny jsme dobře
zmlátil apotom zml- zel ve tmě. Říka- jí lí- dé z o- ko- lí, že dostal správnou

C C7 F C G

zna- li, jenže když malíř dovo- lí, pak jsme je ne- po- zna- li, pak
lek- ci, já však, když malíř dovo- lí, sou- hlasit sni- mi ne- chci, sou-

Dmi C6/4 G7 C

jsme je ne- po- zna - li. Pa- ne ma- lí- ři,
hla- sit sni- mi ne - chci.

F Dmi

co vás to vede, proč chcete malovat jen tváře ble- dé? Do o-čí zlost a strach.

G7 C Ami C G7 C

nenávisť se zá- vistí, pane ma- lí- ři, to se vám přece vymstí, pane ma- lí- ři,
A C Ami C

u-lice reptá, proč chcete malovat, co se jen šeptá, co se jen po

G7 C G7 C G7

stra- ně šep- tá la la la *otd.*

zanknul se ve svém podkro-ví sám se svým terpen - tý-nem, když potom vyšel, to se
 ví, sám sobě moh být stí-nem, pod paží nesl na pro- váz- ku
 portrét tak zvláštní, divné krá-sy. Zmohla jsem se jen na o-táz-ku, kdopak to je, kde ži-je
 a- si. Vydechí ti- še do mrazu vě- tu, jež spát mi ne- dá, člověka k svému obra-
 zu vu- li-cích teprv hle-dá, vu- li- cích teprv hle- dá la la -
 - vu - li-cích teprv hle - dá.

TIGER BILL

Hudba: Saša Grossmann / Text: Slávek Ostreží

Kdy- by vi- děl Tiger Bill
 tří- du vpálit kouli do tě- la, urči- tě by pro- ho- dil:
 Tahle koule, ta tě od - dě- lá, a- bys už ni- kdy, ni- kdy

ví-ce si neryl srd-ce do la-vi-ce a místo kom-po-zi-ce
 ti-še si-ce, za to tvr-dě spal... Kdy-by teď žil Tiger Bill,
 který ú-ko-ly psal pis-to-lí, - ur-či-tě by
 pochopil, oč je těžší chodit do ško-ly, kde místo
 snů o lás-ky mo-ři zle rá-dí kru-tí pro-fe-so-ři a vzhledem
 ke vě-dě na tom ble-dě je mnohý z nás. -

©PANTON, Praha-Bratislava, 1965

Přátelé trampingu, turistiky a občasných výletů!

Už se nám to jaří, příroda pučí a duše každého řádného táborníka netrpělivě čeká na první jarní tah. Divadelní prkna zakrátko zaměníme za zelené jeviště lesů, oslnivá světla rampy za teplou zář táborových ohňů a realitu divadelních her za romantiku pod hvězdnou oblohou.

Nejde ovšem jen o to, které jeviště si v přírodě vybereme, ale také o dobrý program k táborovému ohni, o nové písničky vedle starého osvědčeného repertoáru.

A o ten výběr nebude letos potíž. Nakladatelství Svazu čs. skladatelů Panton vydalo ve své edici Písničky do kapsy (čís. 18) již druhé vydání „Tramprské romance“ s nejpopulárnějšími starými trampskými písničkami (např. Ascalona, Až ztichne u hůl skály, Sosna, Prodám boudu, Řeka hučí aj.). Ty nové, které zvítězily v soutěži „12 nových k táboráku“, vyšly v Písničkách do kapsy čis. 21 (mezi nimi např. Ještě spí chata. Můj kapitáne, Jdu stáda sobů, atd.). A ty úplně nejnovější z poslední soutěže „12 nových k táboráku“ v pražské Lucerně najdete v Písničkách do kapsy čis. 23 (mezi nimi např. Cizinec, stůl, Tajemné proudy, Máš hvězdy v očích, Hombre, atd.). To ovšem není zdaleka všechno, protože v Písničkách do kapsy čis. 24 vychází „Tramprská romance 2“, která je pokračováním té první. Jsou v ní opět nejznámější staré trampské písně, zaznívající dosud u všech táborových ohňů (např. Chata na vodě, Pojd', kamaráde, Umřel nám kamarád, Rikatao, Vzpomínka na Svatojánské proudy aj.).

A tak, než se vydáte na první jarní tah, navštivte nejdříve nejbližší prodejnu hudebnin n. p. KNIHA, nebo si napište přímo do nakladatelství Panton (Praha 1, Besední 3), ať máte k táboráku ty nejhezčí trampské písničky.

-OS-

FLINTA/ Jan Ptáček/

Vyskočil sem z toho vlaku do kerýho sem nalez krátce potý co mi boty začínaly bejt nepřijemně těsný a hned sem shledal že to neni to nádraží co se mi tak mlhavě rejsovalo v hlavě mimo to mi to potvrdil ten chlápek co byl asi přednosta a co měl přes rameno

tu flintu. Splet ste si nádraží povídá to teda splet já na to a von že prej se to tady stává tak sem se jen tak ledabyly abych ho neurazil zepal jesí náhodou neví kdy jede příští vlak a mezitim sem si nenápadně prohlížel tu flintu byla to stará flinta s vošoupanym řemenem a s voblejskanym lauffem a bylo vůbec znát že má leccos za sebou vzal bych bejval ale jed na to že má za sebou lecos ne díky tomuhle chlápovi. Tak to mladej nevím tak přesně myslím že ňák k večeru teď je poledne tak to zkuste pěšky prej to neni daleko. Jak asi ptám se. Sakra copak mám čas počítat to na kroky málem zařval posílaj mě votamtuď furt ňáký lejstra eště že neumím číst to bych se pomát. A to voni

zas posílaj furt nový jízdní řády no eště že v tom neumím hledat to by bylo neštěstích. Votočil se a vodcházal a já koukal na tu pušku a věděl sem že je na ní ten chlápek patřičně hrdej když jí nosí i na nádraží a já

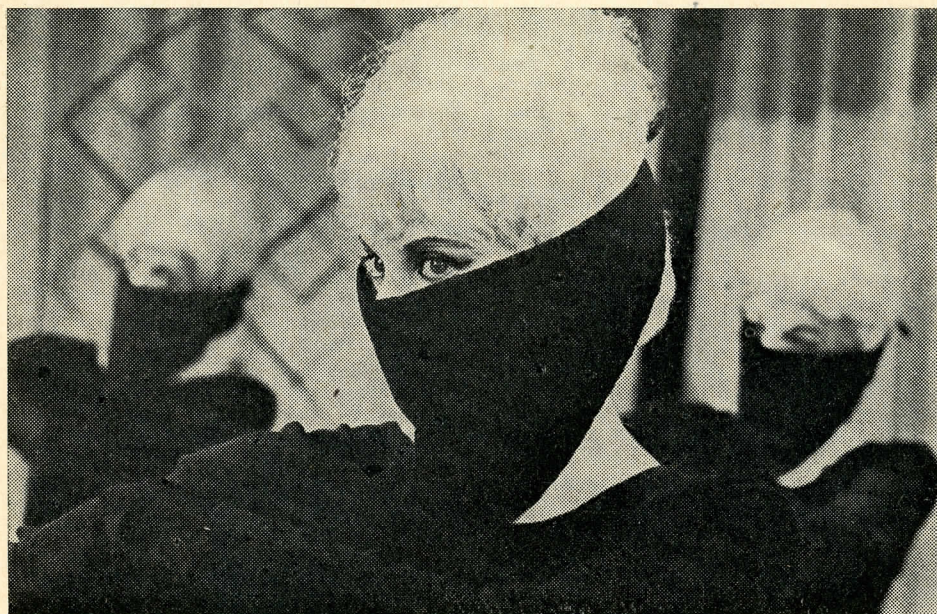
se taky votočil a plácal se po kolejích v tom hroznym vedru až sem za zatáčkou uviděl takovou stráž se stromama tak sem tam vlez byly tam ty malý třešně ptáčnice takový malý hrozně sladký třešně a já se jich najed a natáh se do tý vysoký trávy a bylo mi dobře jak sem tam ležel a koukal na mraky a na ty malý sladký třešně co se jim říká ptáčnice a chtěl sem vzpomínat na tu dobu předtim než mi začaly boty bejt nepřijemně těsný ale nevybavila se mi ani nejmenší vzpomínčička a tak sem jen tak ležel a když sem se vobrátíl na bok tak sem viděl to malý špinavý ztracený nádraží a z tej malej budky vyšel ten chlápek s tou flintou vydal se po kolejích na tu mou stranu. Hele řek sem si tak von tu flintu přece jen používá sám.

Jan Fiala

FRANTIŠEK

František přinesl
domů pětku z češtiny
Pětka z češtiny obyčejně mívá následky
Jakékoliv
Máma spustila

S pětkou z češtiny můžeš jít
tak akorát pást krávy
„Maminko já nebudu pást krávy“
Pravil Frantík směle
„Já budu kovbojem“

Pernicův záběr z brněnského divadla Monokl

repertoár malé scény

- Profily populárních zpěváků s jejich repertoárem
- Nejméně deset nových písniček z televizních a rozhlasových pořadů v každém čísle
- Kabaretní hry z repertoáru malých divadel
- Verše, povídky, scénky
- Fotografie oblíbených zpěváků a herců malých scén

Připravujeme číslo věnované populárním Beatles, nový Bártův kabaret z repertoáru Inklema, další písničky a řadu textových i hudebních rozmanitostí.

Spolehlivou dodávku časopisu, jehož jedno číslo stojí 2,50 Kčs, vám zaručí pouze předplatné.

Oženit se znamená zdvojnásobit své povinnosti a napůl omezit svá práva. *Schopenhauer*
Láska je to, čemu se po svatbě říká omyl. *Mark Twain*

Ženy zklamané muži chtějí se za ně provdat: je to stejně dobrý způsob pomsty jako každý jiný. *Beaumanoir*

Dobře se pověsit — to vyloučí možnost špatně se oženit. *Shakespeare*

Je pořád ještě lepší být ženat než být mrtev. *Molière*

Ke sňatku patří víc než čtyři bosé nohy v posteli. *Anglické přísloví*

Rozvod se objevuje v historii současně s manželstvím. Řekl bych — o několik týdnů později. *Voltaire*

Až budu jednou nohou v hrobě, řeknu pravdu o ženách. Povím to, skočím do rakve, překloupím na sebe víko a řeknu: A teď si se mnou dělejte, co chcete. *L. N. Tolstoj*

Ženy nevědí, co chtějí, a nedají pokoj, dokud to nedostanou. *Wilde*

U žen je všechno srdce, dokonce i hlava. *Jean Paul*

Žena nás všechny redukuje na společného jmenovatele. *Shaw*

Muž a žena — jak by si ti dva mohli rozumět? Vždyť oba chtějí něco jiného: muž ženu a žena muže. *Karinthy*

Když vidíš nějakou sukni, zapomeneš, že jsi ženatý. *Manželka Marka Twaina*

Naopak! To si právě vždycky vzpomenu, že jsem. *Mark Twain*

Ženě můžeš vždy natlouci, ona už bude vědět proč. *Arabské přísloví*

Další výhodou starého mládence je, že si může obouvat ponožky kterým chce koncem. *Nestroy*

Manželství je jediné dobrodružství dostupné zbabělým. *Voltaire*

Oženit se proto, že ji milujeme — to je omluva, nikoli důvod. *Pompaile*

Manželství musí neustále bojovat proti draku, který všechno spolkne: proti zvyku. *Balzac*

Před svatbou měj oči otevřené, po svatbě je napůl přivři. *Franklin*

Druhé manželství — vítězství naděje nad zkušeností. *Samuel Johnson*

Kdo nemá s kým by se vadil, pojmi sobě ženu. *České přísloví*

Inteligentní ženy si vždycky berou blázný. *Anatol France*

Intuice je zvláštní instinkt, který ženě říká, že má pravdu, ať ji má, nebo nemá. *Hubbard*

Z knihy B. Hartla *Malý inspiromat*, kterou vydala Mladá fronta

OBJEDNÁVÁM ČASOPIS

repertoár malé scény

na adresu _____

okres _____

podpis _____

ORBIS

odbytové oddělení

Vinohradská 46
PRAHA 2

Odpověz jednou větou!

ÚKOL PRO ČTENÁŘE ZE ZÁPADOČESKÉHO KRAJE

NAPIŠTE JEDNOU, ALE VTIPNOU VĚTOU

PODPÍSEK POD FOTOGRAFII MILOŠE HELCLA

Odpověď zašlete z kterékoli pošty Západočeského kraje a uveďte svoji adresu, věk a povolání. Každý měsíc soutěží jiný kraj.

K. Stědřý a W. Matuška ve fotografii M. Hucka

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková, Jaroslav Vedral

Grafická úprava: Miloslav Fulín — Technická redaktorka: Jana Zubíková

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůňek, Jiří Černý, Miroslav Kovářík,

Josef Škvorecký, Jan Šrámek, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knihitisk, n. p., provoz 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé;

objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřichská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 14. února 1966.

© Orbis, 1966 — F-14*60157

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

MUŽI Z RIA

Americká lidová píseň z filmu

LÁSKY JEDNĚ PLAVOVLÁSKY

Český text: Jindřich Brabec

Western D G D D G D D

1. Když sedlo chystá Jimmy tu
vy-rov-ná se dru-hým a
hvězdy v no-ci pla-nou a

G

za-mra-zí mne hned, už vi-dím jezdce v dá-li jak skoněm dal se
má mne ta-ky rád, na ky-ta-ru ve-čer mi cho-dí kok-nu
člověk je tak sám, zde myšlen-ky mi to-nou, co zítra u-dě-

D D7

v let, než za ú-te-sem zmi-zí, tu za-má-vá mi hned, Jim-my,
hrát, však těžko říct co Dan-ny, to chtěla bych i znát, se- dí,
lám, já nemám žlutou rů-ži a nevím co jim dám, Jim-my,

G A7 4:2 D G D Refr. D

chlapče, chci s tebou ta-ky jet. Když v pastvinách zní
ml-čí, snad za-čne ver-še psát.
Jac-ku, ach kdy-pak já se

D7

širou dá-li ji-pi, ji-pi jé, tu o-zvěna mi zpí-vá

G D

ji-pi, ji-pi jé, když v údolích se mlhy vá-lí ji-pi, ji-pi

D7 G A7 D G D A7

jé, že-nou chlapci svá stá-da do-mů zpět.

3. D G A7 D G

vdám, Jim-my, Jacku, ach kdypak já se vdám [ji pi jé].

2. Jack
3. Když

Jan Přeučil v Mrožkově Šetrnosti. Divadlo Na zábradlí, foto Krejčí

rms3